

บทนำ

รถสี่ล้อเล่นไปตามทางเปลี่ยว แสงจากไฟคู่มือหน้าแหวกความมืด ทาบบนถนนสายเล็กที่เลื่อนไปด้วยกิ่งไม้ใบหญ้า มะขามต้นใหญ่แผ่แขนง ขึ้นปรกคร่อม ดูวังเวง รกร้าง เหมือนบริเวณนี้เป็นถิ่นหลงยุคไม่ใช่ย่านกลางเมือง รถชะลอความเร็วเมื่อใกล้ถึงกันซอย มันจอดนิ่งหน้าบ้านโบราณหลังใหญ่

สายลมอัปซันต้อนรับเขายามวิกาลที่ก้าวลงมาจากเบาะรถตอนหลัง ชายวัยหกสิบเดินไปถึงซุ้มประตูเหล็กดัดสนิมเกรอะ เหลือบมองอักษรบนป้ายโลหะลอก่อน

บ้านพลชีวัน

“ทัศน์” เขาเรียก

ชายที่นั่งตำแหน่งคนขับลงมาตามเสียงเรียก เดินไปไขกุญแจปลดโซ่ที่คล้องประตู ออกแรงผลัก เหล็กเสียดเหล็กครางเสียงเอี้ยดแยะหู

ที่ซุ้มอยู่หลังซุ้มประตูเป็นบ้านเก่าโบราณสองชั้น หนาบโอบด้วยไม้ใหญ่ อายุหลายสิบปี ทัศน์ใช้สมาร์ตโฟนแทนไฟฉายส่องกราดไปรอบๆ ตัวบ้าน

ประตู หน้าต่างทุกบานล้วนปิดสนิท ทุกอย่างยังคงปกติเหมือนเมื่อสามเดือนก่อน

เขาดับไฟแล้วตอบผู้เป็นนาย “ปกติครับ”

เสียงนั้นมีเค้าเบือหน่าย คนพูดชื่อทัศนีย์ ชายอายุสามสิบแปดปี รูปร่างสมส่วน หน้าเรียวยาว คิ้วสั้น หางตาตก จมูกอวบหนา หนวดเคราขึ้นหรือมแห้วมรอบปาก

“เข้าไปดูซิ” ชายชื่อเวียงบอกต่อ

ทัศนีย์ถอนใจ สืบเท้าเข้าไปในบริเวณบ้าน นี่เป็นหนที่หกในรอบปีที่เขาต้องมาตรวจตราเรือนเก่าหลังนี้ยามค่ำ ทุกครั้งก็แค่สำรวจกลอนประตู หน้าต่างรอบบ้าน ไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้าไปด้านใน ครั้งหนึ่งทัศนีย์เคยถามจุดประสงค์ของการมา แต่นายจ้างผู้อาวุโสกว่าเลือกส่งสายตาเขยิบตให้แทนคำตอบ สุดท้ายจึงเหมาเอาเองว่า บางทีเจ้าของบ้านอาจกลัววัยรุ่นนปากซอยจะมาจับกลุ่มมั่วสุมอยู่กันตรอก เจ้าของคนที่ว่าไม่ใช่ นายจ้างที่ยืนวางท่าอยู่ข้างรั้ว แต่เป็นใครอีกคนที่นายเวียงเรียกว่า ‘คุณเข่า’

สำรวจรอบบ้าน กุญแจยังคล้องแน่น กลอนก็ยังฝังอยู่ในเนื้อไม้ ที่ต่างไปจากเดิมคงเป็นกลิ่นหอมฉุนของดอกชมนาดที่บ้านสะพรั่ง นำแปลกลสองเดือนก่อนไม่มีกลิ่น หรืออาจเป็นเพราะดินนี้ลุ่มแรงกว่าปกติ...ทัศนีย์คิดแบบนั้น

“เรียบร้อยดีครับ” เขารายงานพร้อมซอยเท้ากลับไปหานายจ้าง

เวียงพยักหน้า หันหลังเตรียมกลับขึ้นรถ แต่ชะงักเอาไว้แล้วถามลูกน้องคนสนิท “ได้กลิ่นอะไรไหม”

“น่าจะกลิ่นดอกไม้ครับนาย เห็นบานเต็มบ้านไปหมด” ทัศนีย์ตอบ

“เมื่อก่อนไม่เห็นมีกลิ่น”

“ดินนี้ลุ่มแรง มันก็คงลอยมาตามลมละครับ” ลูกน้องคนสนิทย้ำอีกครั้งขณะคล้องโซ่เข้าที่

“เดี๋ยว” นายจ้างเอ่ยห้ามก่อนออกแรงผลักเบาๆ ริ้วเหล็กก็ถ่างออก

อีกครั้ง เขาลอดซุ่มประทุ พลันทำเหยียบลงพื้น ลมโหมหอบกลืนฉุนกึก
ของดอกชมนาดปะจุ่มก บางอย่างดึงสายตาชายวัยหกสิบให้เหมงมองขึ้น
สอง หน้าต่างบานหนึ่งค่อยแง้มออกช้าๆ

แอ็ด...

เวียงยี่หนึ่งจ้องความมืดหลังบานหน้าต่าง คล้ายมีบางสิ่งเคลื่อนไหว
กลางความมืดดำสนิท แต่เพ่งอยู่นานไม่เห็นอะไรจึงกลับขึ้นรถ ไม่เข้าแก๊งคัน
งามก็แล่นออกไปจากเรือนโบราณหลังนั้น

ริมขอบวงกบ ชายผ้าสีแดงสะบัดพลิวยามต้องลม

๑

พนักงานในชุดสีเขียวต้องทยอยลำเลียงเครื่องใช้สำนักงานออกจากห้องชุดซึ่งเช่าโดย ‘แลนด์สเคป ดีเวลอปเมนต์’ บริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รายย่อย ก่อตั้งโดย ไผท เทพานันท์

สี่ปีก่อนเขาทำงานในตำแหน่งผู้อำนวยการสายงานก่อสร้าง บริษัทอสังหาริมทรัพย์ยักษ์ใหญ่ของประเทศ หน้าที่การงานมั่นคง แต่สำหรับเขายังมั่งคั่งไม่พอ ไผทใช้เวลาเพียงหนึ่งคืนตัดสินใจทิ้งอนาคตเรียบร้อยแล้ว เบื้องหลัง ก้าวออกจากพื้นที่ปลอดภัยสู่เส้นทางซรุชะระที่ทำหายกว่า เขากับเพื่อนสนิทร่วมตั้งบริษัทแลนด์สเคป ดีเวลอปเมนต์ รับเหมาก่อสร้าง เน้นโครงการหมู่บ้านจัดสรรขนาดเล็กตามต่างจังหวัด เมื่อจบไตรมาสถัดท้ายในปีแรก แลนด์สเคปฯ มีกำไรสุทธิราวหกล้านบาท ล่วงเข้าปีที่สองกำไรก็ออกเงยขึ้นเกือบสามเท่า แต่พอสิ้นปีที่สี่ตัวเลขในบัญชีกลับติดลบแดงโร่

ความผันผวนของตลาดที่อยู่อาศัยส่งผลให้ผู้ประกอบการสายป่านสั้นหลายรายต้องม้วนเสื่อกลับบ้าน เช่นเดียวกับแลนด์สเคปฯ ที่ประสบภาวะขาดทุนอย่างหนัก โครงการบ้านพักตากอากาศปรมาณูรีคือชนวน

ลำคัมที่รั้งปานให้ขาดผึ่ง...แลนด์สเคปฯ ปิดตัวเร็วเกินคาด

สถาปนิกหนุ่มนั่งมองพนักงานยกกรอบรูปขนาดใหญ่ที่ติดบนผนัง มั่นคงเป็นของชิ้นเดียวที่เขาไม่รู้รู้สึกเสียดาย ไม่ใช่เพราะภาพพิมพ์เลียน ฝีแปรง วินเซนต์ ฟาน กอกท์ บนผืนผ้าใบไม่ชวนชม แต่ไฟที่ไม่นี้กนิยม คนที่มอบภาพนั้นให้ในวันเปิดบริษัท

พนักงานลูกหม้อกลุ่มสุดท้ายมาร่ำลาไฟในห้อง พวกเขาเข้าทำงาน ตั้งแต่วันแรกที่เปิดบริษัท และเป็นกลุ่มสุดท้ายที่จำต้องจากเมื่อบริษัทปิด ตัวลง ออฟฟิศที่เคยคึกคักพลันเงียบสงัด

เผ้าถอนใจหลายรอบกว่าเขาจะพาร่างออกจากอาคารสำนักงาน ครั้งนี้ สถานการณ์วิกฤตหนัก ที่แล้วมาถึงล้มลุกคลานก็ยั้งหัวเดียวกระเทียมลีบ แต่คราวนี้เขามีครอบครัวอยู่ข้างหลัง แม้เทือกเถาฝ่ายภรรยาที่สืบสายมาจากข้าราชการเก่าจะมั่งมีไม่ขัดสน แต่สายตาดูแคลนจากบรรดาญาติๆ ของ เธอที่มองเขาไม่ต่างจากมดปลวก ทำให้ไฟไม่เคยคิดจะขอความช่วยเหลือด้านการเงินจากภรรยา

เป็นความทะนงซึ่งล้นไปด้วยทิฐิ

ขณะหาทางรับมือกับปัญหามีสายเรียกเข้า ไฟทเหลือบมองก่อนยก สมาร์ทโฟนแนบหู กรอกเสียงเบาๆ

“ผมกำลังจะกลับ”

หญิงร่างบางนั่งนิ่งอยู่บนโซฟาตัวยาว ผสมสลวยสีดำเกมน้ำตาลขับ ใบหน้าขาวนวลให้เด่นชัด แฉงคิ้วกันพองมารับดวงตากกลม ผิวชมพูผาด เรียบเกลี้ยงไร้ผดสักเม็ด นำที่ที่หญิงสาวยังคงสวยไม่ต่างจากก่อนมีลูก เกณนิษฐาเป็นภรรยาของไฟท ทั้งคู่แต่งงานกันเมื่อสี่ปีก่อน เธอตั้งครภภในเวลาไล่เลี่ยที่ฝ่ายสามีกำลังก่อร่างสร้างตัว ดังนั้นหากจะบอกว่าวินน์ โช คัล่องใจของสองสามีภรรยาเติบโตมาพร้อมแลนด์สเคปฯ คงไม่ผิดนัก

ไม่นานไฟทกลับถึงบ้านด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ครั้นเห็นภรรยาสาว

จึงพยายามขึ้นหน้าให้เป็นที่ปกติ แต่เกินนิษฐารู้ทันเกินกว่ากิริยาพยายามฝัน จะตบตาเอาได้ จริงอยู่ การลุ่มอย่างกะทันหันของแลนด์สเคปฯ เกินความ คาดหมายไม่น้อย แต่ยังทำใจเชื่อไม่ได้ว่าเกิดจากการตัดสินใจที่ผิดพลาด ของสามี แต่อย่างว่า เธอฉลาดพอที่ต้อนรับไผ่ทด้วยรอยยิ้ม และรออีกฝ่าย อธิบายทุกอย่างด้วยตัวเอง

ทั้งตัวลงนั่งตรงข้ามภรรยา ขยับเนกโทรระบายลมออก นั่นเป็นอย่าง เดียวที่ทำให้ไผ่รู้สึกผ่อนคลายในตอนนี เหลียวมองบ้านหลังเดิมไม่ชวน หย่อนใจอย่างเคย อาจเป็นเพราะมันกำลังเปลี่ยนมือ

“ผมเคลียร์ทุกอย่างที่ออฟฟิศเรียบร้อยแล้ว ส่วนเรื่องเงินชดเชย พนักงานไ้อร์ตจะเป็นคนจัดการให้ก่อน” คนพูดโคลงหัว “คงต้องนับหนึ่ง กันใหม่”

“แล้วบ้านหลังนี้ล่ะคะ”

“ก็คงต้องขาย” ไผ่ทบอกปลงๆ

“เกินไม่เห็นด้วย ทำไมดินไม่เอาเงินของเราไปหมุนก่อน ชาติเหลือ เท่าไหร่เกินจะไปยืม...” หญิงสาวปิดปากก่อนหลุดพยางค์สุดท้าย

“ไม่ใช่เงินของเรา มันเป็นเงินที่คุณแม่เกินให้ไว้” ไผ่ทซึ่งพูด แน่นอน ชายหนุ่มรู้ว่ามามีเงินก้อนนี้พอๆ กับที่มาของมัน ในวันเปิดบริษัทซื้องมอบ กรอบรูปให้เป็นของขวัญแก่ลูกเขย แต่มอบเงินสดจำนวนสิบห้าล้านบาทให้ ลูกสาวเพื่อเป็นค่ารับขวัญหลานชาย ทว่าเงื่อนไขการถอนเงินก้อนนี้ออกจาก บัญชีร่วมไม่ใช่เรื่องง่าย จำต้องล่าลายเซ็นและใบมอบอำนาจจากแม่ยายที่ หมั่นกันตั้งแต่ยังไม่เปลี่ยนสถานะเป็นเขย ไผ่ทตั้งปณิธานไว้...จนตรอก ยังไงก็จะไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้หญิงคนนี้

คนกลางก็ทราบถึงความสัมพันธ์ย่ำแย่ของแม่กับสามี ในกรณีนี้พูด ได้ไม่เต็มปากว่าใครผิดถูก คนเป็นแม่ที่รักลูกสุดหัวใจ ประคบประหมมมา แต่อ่อนแต่ออก ก็อยากให้ลูกสาวได้คู่ครองที่เยี่ยมเท่า ภายหน้าอนาคต ความลำบากจะได้ไม่แผ้วพาน ฝ่ายชายคนรัก แม้ชาติตระกูลจะไม่ดีเด่นเท่า

แต่เป็นคนหนุ่มอนาคตไกล มุ่งมั่นทะเยอทะยาน พอฝากฝังชีวิตได้อย่างไม่ตะขิดตะขวงใจ วันที่เกษนิษฐาตกลงปลงใจใช้ชีวิตร่วมกับไผ่จึงเป็นวันที่นางซึ้งซ่นเคืองมากที่สุดครั้งหนึ่งเท่าที่จำได้ ดังนั้นเมื่อได้ลูกเขยไม่ตรงจริต มีโอกาสเมื่อไรแม่ยายเป็นต้องเหน็บแซะไผ่ที่อยู่ห่างไป

“ขายบ้านแล้วจะไปอยู่ไหน”

คำถามแรกจากปากภรรยาทำเอาสามีขบไม่แตก ลำพังตัวเองกินนอนที่ไหนก็ได้ แต่ลูกกับหลานคุณซึ้ง คุุณนุรักษ์ นั้นละคือปัญหา จริงอยู่เรือนหลังงามขนาดสองร้อยตารางวา ย่านศาลาแดงมีห้องหับเหลือเฟือเพียงพอสำหรับสามชีวิต แต่การต้องอาศัยใต้ชายคาเดียวกับแม่ยายเป็นสิ่งสุดท้ายที่ไผ่คิดจะทำ

“ช่วงนี้เกณฑ์กับลูกก็ไปอยู่กับคุณแม่ก่อนแล้วกัน ส่วนผมจะไปพักที่คอนโดชั่วคราว เห็นเจ้าрутบอกว่ามีโพรงเจตีย์ใหญ่อยากให้เราช่วยดู กำไรแบ่งกันห้าสิบบ้างสิบ”

“ลองคิดดีๆ อีกรอบไหมคะดิน บางที่เราอาจไม่ต้องขายบ้านหลังนี้”

“ผมคิดดีแล้ว” อีกฝ่ายตอบทันที “บ้านเก่าๆ แต่มีคนขอซื้อราคานี้หาไม่ได้แล้ว เกนก็รู้ผมคิดจะขายมาลักพัก บ้านคับแคบเกินไป ไม่พอให้ลูกวิ่งเล่น”

ไผ่ทรุดเนกไท่ออกจากกรอบคอแล้วปาลงบนโซฟา ทั้งสองต่างรู้ดีว่าลูกชายคงไม่มีโอกาสวิ่งเล่นในบ้านหลังใหม่หรือกระทิงหลังเดิมในเร็ววันนี้

วินน์วิ่งเล่นอยู่ในสายตาของเกษนิษฐา เด็กชายมีรูปร่างผอมบาง ผิวพรรณสะอาดน่าได้แม่ หากจะบอกว่าซึ้งรักใคร่มากกว่าลูกสาวก็คงเป็นหลานตัวน้อยคนนี้ ซึ้งเปรยอยู่บ่อยๆ ว่าหลานหน้าตาคล้ายพี่ชายต่างมารดาของเธอ เกสนิษฐาคลับคล้ายคลับคลาว่าตอนยังเล็กเคยพบพี่ชายแม่อยู่สองสามครั้ง เขาเป็นคนรักสันโดษ ดีหน้าขริ้มตลอดเวลาและเงียบจน

น่ากลัว ซ้ำยังเป็นคนเดียวที่ซึ้งเกรงใจ

เสียงดังพลั๊กดังให้หยุดคิดถึงญาติผู้ใหญ่ คนเป็นแม่ตกใจเมื่อเห็น ลูกชายหกล้ม รีบปราดเข้าหา “เจ็บไหมครับ”

แต่รอยยิ้มคือสิ่งที่ลูกบอกแม่ เด็กชายเข้มแข็งแบบนี้มาตั้งแต่เกิด เป็นพรประเสริฐที่พ่อแม่ทุกคนเฝ้าฝัน อาจซุกซนบ้างตามประสา แต่วินัย ไม่มองแงอย่างเด็กที่ถูกตามใจ

เธอใช้โอกาสนี้เกริ่นกับลูก

“คิดถึงคุณยายไหมครับ” เด็กชายพยักหน้า เกณนิษฐาจึงพูดต่อ “อีกไม่กี่วันคุณแม่จะพาฉันไปหาคุณยายที่บ้าน ยายชอบบ่นคิดถึงทุกวันเลย”

เด็กชายผล่อออกห่าง สนใจเล่นสนุกมากกว่าฟังต่อ เกณนิษฐามอง ตามติด ลอบถนอหายใจเบาๆ ปานนี้แม่ของเธอคงรู้ข่าวร้ายว่าบริษัทที่เฟส ลู่สุดสาร์ทสร้างด้วยน้ำพักน้ำแรงต้องปิดตัวลง...บางทีซึ้งอาจคิดว่าเป็นข่าวดี

บายแก่นายหน้าพาคนซื้อมาดูสถานที่ แม่บ้านอายุหลายสิบปีจะหลุด โทรมไปตามกาลเวลา แต่ทำเลต่างหากที่มีมูลค่ามากกว่าโครงสร้างและ เสาเข็ม หลังเดินชมโดยรอบมหกรรมต่อรองก็เริ่มขึ้น ผู้คลุกคลีในวงการ อย่างไผ่ประเมินราคาที่ดินไว้สามแสนห้าถึงสี่แสนบาทต่อตารางวา และ ไม่เกินห้าปีราคาอาจจะพุ่งไปมากกว่านี้ แต่ด้วยกรอบเวลานี้สินที่บีบรัด ทำให้ต้องยอมตัดใจขายที่ดินพร้อมตัวบ้านในราคาสามแสนถ้วนต่อตารางวา

เกณนิษฐาเฝ้าฟังการเจรจาซื้อขายอยู่ห่างๆ เธอไม่เข้าใจสิ่งมีชีวิตที่ เรียกว่าผู้ชาย พวกเขาล้วนถูกหล่อเลี้ยงด้วยศักดิ์ศรีหรืออย่างไร ถึงได้ยึด มั่นยอมเลือกทางลำบากแทนทางเรียบที่จ่ายดอกเบี้ยแค่ลดทิว ภาระหนี้ลืบกกว่าล้านอาจมหาศาลสำหรับใครหลายคน แต่ไม่เก็นกำลังซึ้ง ขอเพียง ลูกสาวเอ๋ยปาก แม้คนเป็นแม่รู้เต็มอกว่าเงินก้อนนั้นนำไปปลดหนี้ให้ลูกเขย ที่เธอไม่ค่อยปลื้มก็ตามที

ทว่าก่อนไผ่ทจตปากกาเซ็นสัญญาซื้อขาย มือถือเกณนิษฐาก็ดังขึ้น จอทัชสกรีนแสดงเพียงหมายเลขปลายทาง เธอได้รับสาย เสียงแหบแห้งก็

เอ๋ยทักษ์

“สวัสดิ์ เกนไซ้ใหม่”

คนพังก้าน้ำวี่ เสียงนั้นไม่คุ้นหู “อะ ไม่ทราบใครพูดอะ” เกนนิษฐา
กรอกคำถามกลับ

ปลายสายนิ่งอยู่อึดใจ ตอบเสียงแผ่ว “...ลุงโชต”

ลุงโชต?

หญิงสาวแปลกใจ เธอเพิ่งนึกถึงญาติคนนี้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน ลุง
โชตเป็นผู้ชายคนเดียวในจำนวนพี่น้องหลายคนของแม่ อายุห่างจากน้องสาว
คนสุดท้องอย่างช้องเกือบยี่สิบปี เขามีนิสัยประหลาด ไม่คบค้าสมาคมกับ
ใคร ครั้งสุดท้ายที่ปรากฏตัวก็ต้องย้อนไปไกลเกือบสิบปีตอนงานศพน้อง
สาวของเขา ญาติทุกคนโดยเฉพาะช้องล้วนเคารพนับถือ เพราะลุงโชต หรือ
ที่เกนนิษฐาเรียกกันติดปากกว่าว่าตาน้อย คือหลานชายคนเดียวของต้น
ตระกูลพลชีวัน หลานของนายเชิด พลชีวัน หรือ พระยาพิทยบริบาล

๒

มารินทร์น้องสาวของไผทแวะมาบ้านช่วงหัวค่ำ คนที่แจ่มซ่าวร้ายให้รู้ไม่ใช่พี่ชายแต่เป็นภรรยาของเขา มารินทร์ หรือ เตือน อายุน้อยกว่าไผทห้าปี เธอเป็นผู้หญิงรูปร่างสูงโปร่งผิวขาวเกลี้ยง ผมสีน้ำตาลไหม้ตัดเป็นลอนขยับดวงหน้าให้ดูโดดเด่น นิสัยส่วนตัวเป็นคนหัวรั้น คิดอ่านกระชับฉับไวเหมือนไผท เคารพดี เธอมักเลือกยืนอยู่ฝั่งพี่สะใภ้มากกว่าพี่น้องที่คลานตามกันมา

บทสนทนาสั้นๆ กับโชตช่วยให้เกินนิษฐาสบช่องช่วยสามี่ สิ่งแรกที่ทำหลังจากวางสายญาติผู้ใหญ่ คือการโทร. หาห้องสามี่ เกณนิษฐาสบายวิฤตของแลนด์สเคปฯ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสถานภาพครอบครัวให้มารินทร์ฟัง และเมื่อประโยคว่าขายบ้านหลุดออกจากปาก น้ำเสียงคนที่อยู่ปลายสายก็ฟังไม่ค่อยสบายอารมณ์ อดีตนักบริหารสาวในคราบแม่ลูกหนึ่งบอกว่ามีทางออกสำหรับปัญหาโดยไม่ต้องขายบ้านที่ไผทและมารินทร์เติบโตมาแน่นอน เกณนิษฐาซึ่งบอกเนิ่นๆ ว่าทางออกนั้นไม่ใช่การกู้ยืมเงินจากแม่ของเธอ เพราะสิ่งเดียวที่สองพี่น้องหัวรั้นเห็นตรงกันคือ ไม่นับช่องเป็นญาติ

หลังวางสาย เกณนิษฐารีบเดินไปหานายหน้าหัวโสนและขอโทษอย่างสุภาพว่า เปลี่ยนใจไม่ขายบ้านหลังนี้ด้วยเหตุผลส่วนตัว โผทซึ่งกำลังจดปากเซ็นสัญญาไม่เข้าใจทำที่ของภรรยา ทำได้เพียงบอกนายหน้าและผู้ซื้อว่า ขอตัดสินใจอีกครั้งแล้วจะรีบติดต่อกลับ ชายหนุ่มพยายามถาม แต่เกณนิษฐาเพียงเกริ่นสั้นๆ

‘มีคนรับจ้างอบบ้านพร้อมที่ดินหลังนี้ในราคาริบล้านบาท’ แววดาสงสัยของโผทเริ่มเปลี่ยนเป็นขุ่น แต่เกณนิษฐายิ้มน้อยๆ และพูดต่อ ‘คนที่ขอซื้อไม่ใช่คุณแม่’

“ฉันว่าเธอคงไม่ใช่เศรษฐีกระเป่าหนักคนนั้นหรอกมัง” โผทพูดติดตลก ชายตามองน้องสาวที่เพิ่งมาถึง “วางแผนอะไรอยู่สิท่าสองสาว”

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะ เดือนอยากรู้ว่าที่ดินไปทำอะไรให้บริษัทถึงเจ๊งกะบิงแบบนั้น จำได้ว่าปีก่อนยังมีกำไรพอจ่ายโบนัสให้พนักงานคนละสองสามเดือนอยู่เลย”

เท่านั้นแหละคนที่เหลือบมองภรรยา “มีกาคาบข่าวไปบอกละสิ รู้แล้วก็เงิบๆ นะยายเดือน ถือว่าฉันขอ อย่าเพิ่งไปบอกแม่ เดี่ยวแจะกังวลเปล่าๆ”

“ก็ไม่ใช่ครั้งแรก” มารินทร์หย่อนตัวลงข้างๆ วินน์ อุ่มหลานชายมานั่งตัก แต่เด็กเล็กวัยเพียงสี่ขวบชนเกินกว่าจะอยู่นิ่ง ไม่นานก็สะบัดตัวหนี มารินทร์มองตามด้วยแววตาสงสาร “เห็นพี่เกณบอกว่าพี่จะขายบ้านหลังนี้เดือนบอกตามตรงว่าไม่เห็นด้วย พอจะมีทางอื่นไหมที่ดิน”

“ก็ลองถามพี่สะใ้คนดีของเธอดูสิ ฉันก็รอฟังอยู่”

สายตาสองคู่จับที่เป้าเดียวกัน เกณนิष्ठานั่งนิ่งไม่พูดจาตั้งแต่มารินทร์ย่างเท้าเข้ามาในบ้าน คล้ายกำลังประเมินว่าควรแทรกตอนไหน ก่อนรับบทแม่บ้านแม่เรือนเธอเคยเป็นโปรดเจกต์เมเนเจอร์ของเอเจนซีเบอร์ตันระดับประเทศ นอกจากใบหน้าสะสวย ทักษะการเจรจาที่ดีเป็นข้อเด่นติดตัว แม้ข้อเด่นที่ว่าจะหายไปบ้างเมื่อไม่ได้ล้มคัมหลังลาออกจากงาน

“มีคนรับจ้างนงบ้านหลังนี้ในราคาสิบล้านบาทพร้อมมอบชั้นพิเศษ และเขาสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรกับที่ดินแปลงนี้ภายในระยะเวลาห้าปี”

“ใคร” ไผ่ถาม

“ญาติเคนคนหนึ่ง”

“ไม่” ชายหนุ่มตัดบททันที ไผ่ผิงหัวว่าศุภานุรักษ์ทั้งก็กเป็นพวกเก่ง เรื่องดูแคลนคน ตลอดเวลาที่พิสูจน์ความรักที่มีต่อเกนนิษฐาเขาถูกเหยียดซ้ำๆ ว่าชะง่อมองดอกฟ้า บ้างว่าเขาหวังรวยทางลัดด้วยการทำหน้าที่หมา แล้วเดินหน้าตื้อต่อไปเรื่อยๆ คนที่พูดประโยคนี้คือพวกศุภานุรักษ์สักคน หลังจากวันนั้นไผ่ท่อมร่างกายแรงใจให้แลนด์สเคปฯ หวังสร้างธุรกิจที่สามารถเลี้ยงลูกและเมียให้ไม่น้อยหน้าใคร แต่ดูเหมือนคนที่ได้ยิ้มในตอนท้ายไม่ใช่เขา

“ใจเย็นๆ สิที่ดิน ฟังพี่เคนพูดให้จบก่อน ถ้าไม่ถูกใจค่อยปฏิเสธก็ ยังทัน” เป็นอีกครั้งที่มารินทร์เลือกยืนข้างพี่สะใภ้ “พี่เคนบอกว่าคนที่จะซื้อ บ้านไม่ใช่แม่ของพี่ แล้วเขาเป็นใครคะ”

“เป็นญาติที่ไม่ได้เจอกันมาหลายสิบปี และเป็นคนที่แม่พี่เกรงใจ ที่สุด”

“เดือนเคยเจอไหมคะ”

เกนนิษฐาส่ายหน้า “อย่าว่าแต่เดือนเลย ขนาดพี่เป็นหลาน ยังเคยเจอแค่นี้ก็ครั้ง”

“อิม...แล้วจู่ๆ เขารู้ได้ยังไงว่าที่ดินกำลังต้องการใช้เงิน ขนาดเดือน เป็นน้องแท้ๆ ยังไม่รู้”

นั่นเป็นข้อกังวลเดียวที่เกนนิษฐาคิดอยู่ ทำไมชายชราผู้ไม่เคยสูงลิ้ง กับใครถึงปรากฏตัวในเวลาพอเหมาะ คิดในแง่ดีอาจเป็นโชค แต่หากมอง ในแง่ร้ายก็ไม่แน่ใจว่าเรื่องนี้มีวาระลงเอยอะไรหรือไม่ แต่หญิงสาวคิดว่า จะหาคำตอบนั้นได้หากมีโอกาสพบหน้าตาน้อยสักครั้ง

“เราถึงต้องหาคำตอบกันไง” เกนนิษฐาพูดก่อนเหลือบมองสามีที่นั่ง

ข้างๆ “ลองไปคุยกับตาน้อยสักครึ่งนะคะดิน เกนขอ”

นั่นเป็นคำขอแรกของภรรยาหลังล้มหัวจมท้ายกันมาสี่ปี คนถูกรบเร้า
 หนึ่งคิด ทั้งที่แต่ก่อนไม่เคยเสียเวลาคิดหากเรื่องนั้นเกี่ยวพันกับคนบ้านนั้น
 ไผเทเหลือบมองน้องสาวเป็นการหยิ่งเสียดแทง เธอพยักหน้าสนับสนุนความคิด
 นั้น แน่ละ เกนนิษฐาเรียกเธอมาเพื่อสนับสนุน

สุดท้ายไผเทหันไปมองลูกชาย น่าแปลก กระทั่งจอมขวัญสี่ขวบยัง
 ยิ้มให้

ตารางงานของไผเทแน่นเอียดทั้งวัน อดีตหุ่นส่วนแลนดัสเคปฯ นัด
 พบเพราะมีเรื่องสำคัญอยากปรึกษา น้ำเสียงกึ่งตระหนกจากปลายสายบอก
 ให้ไปหาที่ออฟฟิศย่านพระรามสี่แต่เช้า ไผเทหวังว่าเรื่องนั้นคงสำคัญพอ เขา
 ยังต้องไปพบลูกค้าหลายรายเพื่อชี้แจงปัญหาที่เกิดขึ้นกับบริษัท ไม่นับต้อง
 เจรจากับซัพพลายเออร์หลายเจ้าที่เวลานี้เปลี่ยนสถานะจากผู้ให้บริการเป็น
 เจ้าหนี้ นอกจากนี้ยังต้องเผื่อเวลาสำหรับนัดสุดท้ายซึ่งภรรยาสาวเป็นธุระ
 จัดการให้เข้าพบกับญาติผู้ใหญ่รักสันโดษที่ชื่อโซต

ช่วงบ่าย มารินทร์กับเพื่อนชื่อวิมวัวร์ก็แวะมาที่บ้าน เขาเป็นชาย
 รูปร่างสูง ผมหยักศกสีด้าเสยตั้งอวดเครื่องหน้าคมเข้ม ปีกจมูกสอรับ
 ริมฝีปากบางเฉียบ ดูผิวเผินเหมือนคนขริมเจียบ แต่เนื้อแท้รวยอารมณ์ขัน
 ยิ่งกว่าใคร ไฮโซหนุ่มเป็นช่างภาพฝีมือดี ทำงานอยู่บริษัทเดียวกับเกนนิษฐา
 ทั้งสองสนิทสนมกลมกลืนเหมือนพี่น้อง ภายหลังจากที่เกนนิษฐาลาออกจาก
 งานวิมวัวร์ยังคงแวะมาหาอยู่เสมอ จนวันหนึ่งได้พบกับมารินทร์ เมื่อนั้น
 ต้นรักก็ผลิดอกกระบัดใบในใจเขา

“พจมานกำลังเก็บของออกจากบ้านทรายทองเธออะ” เสียงทุ้มหัว
 ลอยมา ที่ตามติดคือรอยยิ้มยียวนบนหน้า

สิ้นเสียงวิมวัวร์ วินน์ซึ่งกำลังฝึกกระบวยสี่ที่อุปกรณ์ทุกอย่างในมือ
 วิ่งโผล่เข้าหาชายหนุ่ม “น้ำก้อง”

วิมวัวร์อ้าแขนรับ “คนเก่ง ทำอะไรอยู่ครับ”

“ระบายนี่โตโนเสาร์อยู่ครับ” ไม่พูดเปล่า วินน์หยิบภาพโทรเซรา-
ทอปส์ที่มีผิวกายสีรุ้งขึ้นอวด

“สวยมากเลย อืม แต่น่าก๊องว่าเต็มสีม่วงตรงทางอีกหน่อยจะสวย
กว่านี่นะ”

วินน์ไม่รอช้าคว้าดินสอสีขึ้นมาระบายอย่างตั้งใจ

ชายหนุ่มทิ้งตัวเอกเซนกบนโซฟาตัวยาว แต่พอเห็นมารินทร์เดินเข้า
มาจึงรีบเอาตาลง

หญิงสาวมองตาชุ่น “จะสบายไปปะ”

วิมวัวร์ยิ้มเหย “เค้าปล่อยไปหน่อย ขอโทษนะตัวเอง”

“ตัวเองตัวเองอะไร เพื่อนเล่นเทร่อ” มารินทร์ถลึงตามอง

“ไม่เป็นเพื่อน สงสัยอยากเป็นแฟน ได้นะ เค้าไม่ติด” ขาดคำ ญง
ขนมมอคคาทอฟฟีเค้กก็ลอยใส่หัว วิมวัวร์หน้าเหลืองใช้สองมือคว้าไว้
หวุดหวิด “ใจเย็นๆ สิคุณ ผมแค่ล้อเล่น”

“ไปเล่นที่อื่นเลยปะ คนกำลังซีเรียส” มารินทร์ทิ้งตัวลงนั่งข้างพี่สะใภ้
“วันนี้เดือนว่าง จะมาช่วยพี่เกนเก็บของ แต่อีตานิเย่สารระเนขอตามมาด้วย”

คนโดนแขวะยิ้มลอยหน้าลอยตาไม่สะทกสะท้าน หญิงสาวตีหน้า
ยกมืออีกหนก่อนหันไปพูดต่อ “เออพี่เกน แล้วเรื่องที่คุณยกขึ้นเมื่อวานตกลงว่า
ไง พี่ดินยอมไปปะ”

อีกฝ่ายพยักหน้า “แต่ไม่รู้เปลี่ยนใจรึยังนะ นี่ก็บ่ยากกว่าแล้วยังไม่
กลับมามากเลย”

“แล้วลุงโซตเขาเป็นคนยังไงเทร่อ”

“พูดจริงๆ นะเดือน พี่ก็จำไม่ค่อยได้ จำได้แค่ว่าสมัยเด็กๆ คุณแม่
เคยพาไปไหว้อยู่สองสามครั้ง ท่านเป็นคนเจียบๆ ไม่ค่อยพูดจา เหมือนคิด
อะไรในหัวอยู่ตลอดเวลา ขนาดคุณแม่เป็นน้อง ตาน้อยยังแทบไม่คุยด้วย
พูดไปก็สงสารนะ ตาน้อยไม่มีครอบครัว อายุก็มากแล้ว พลชีวิตคงสิ้นสุด

ลงที่ท่านนี่ละ”

“ไม่ใช่ว่าเดือนไม่ไว้ใจญาติของพี่นะ แต่อย่างที่พวกเราคุยกัน หลายอย่างมันพอดีเกินไป พี่เกินคิดดูสิ บริษัทพี่ดินขาดทุนหนักจนต้องปิดกิจการ ต้องหาเงินมาปิดหนี้ แล้วจู่ๆ ตาน้อยของพี่ก็เข้ามาเสนอความช่วยเหลือ เดือนกำลังคิดว่ามันบังเอิญไปรีเปล่า”

“คุณก็ดูหนังสือสายลับมากเกินไป” วิมวัวร์แกล้งชดอย่างที่ทำประจำ “ลุงแจะทำแบบนี้ไปทำไม”

“ใครขอความเห็นไม่ทราบ อยู่เงียบๆ ก็ไม่มีใครว่าเป็นใบ้หรอก”

มารินทร์ชูฟ้อ

“พอที่ทั้งสองคน ทะเลาะกันเป็นเด็กๆ ไปได้” เกณนิษฐาตีระฆังห้าม “เดือนไม่ต้องกังวลหรอก พี่ไม่ให้ใครมาเอาเปรียบพี่ดินแน่นอน ถึงคนคนนั้นจะเป็นญาติพี่ก็เถอะ”

คุยกันพักใหญ่กว่าไฟทจะกลับมาถึงบ้าน สังเกตจากสีหน้าของเขา วันนั้นคงเจอเรื่องร้ายมากกว่าดี สถาปนิกหนุ่มเล่าให้ทุกคนฟังว่าลูกค้ารายใหญ่สามรายฉีกสัญญาว่าจ้างไปแล้ว อีกสองรายกำลังพิจารณาพอร์ตโฟลิโอคู่แข่ง ซ้ำร้ายซัพพลายเออร์ยังเร่งให้เคลียร์ยอดหนี้ก่อนสิ้นเดือน ชาวร้ายจากปากไฟททำเอาชาวดีดูกร่อยสนิใจ

“แต่ผมกับไอ้รูตได้รับงานก่อสร้างบ้านพักตากอากาศที่หัวหิน พวกเราลองเคาะกันดูแล้ว ถ้าละเอียดกับวัสดุและงานก่อสร้างสักหน่อยก็น่าจะได้อะไรเยอะพอสมควร”

“ซึ่งก็ต้องหารสอง” มารินทร์ตักคอ

“ฉันคุยกับรูตมันแล้ว ทกลีบสี่ลืบ”

“แต่มันเป็นโครงการระยะยาวนะคะดิน กว่าจะได้เงินครบก็คงอีกหลายเดือน” เกณนิษฐาหยิ่งเชิง

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง ผมเกรินกับไอ้รูตไว้แล้วว่าขอยืมเงินมันสักก้อน” ภรรยาสาวกำลังอ้าปาก ไฟทรู้ดีว่าเธอจะพูดอะไรเขาจึงชิงพูดก่อน

“แต่นั้นคือหลังจากที่เราไปคุยกับญาติของเคน”

มารินทร์หน้าบูดเมื่อรู้ว่าต้องเป็นพี่เลี้ยงเด็กแทนที่จะได้ตามไปเป็นผู้สังเกตการณ์ ตรงกันข้ามกับวิมวัวร์ที่ยิ้มไม่หุบ เขาพึงใจที่ได้ใกล้ชิดกับน้องสาวไผ่มากกว่าไปนั่งฟังข้อเสนอและตัวเลข นั่นไม่ใช่งานที่เขาถนัด และจะไม่มีวันถนัด ชายหนุ่มหยอกว่า เขา มารินทร์ และวินน์เหมือนเป็นพ่อ แม่ ลูก หญิงสาวได้ฟังก็เอ็ดตะโรล้นบ้าน เกณนิษฐาไม่แน่ใจว่าความคิดที่ให้ทั้งสองคนอยู่รอฟังข่าวที่บ้านเป็นเรื่องดีหรือไม่ แต่เธอแน่ใจว่าจะคุยธุระได้เนื้อหนังมากกว่าถ้าไม่มีคู่กัดคู่นี้ตามไปด้วย

จุดหมายปลายทางซ่อนอยู่หลังกำแพงปูนสีหม่นสูงเฉียดสามเมตร ตัวเรือนสีน้ำตาลอ่อนอยู่กลางแมกไม้ ต้นวาสนากอใหญ่ขึ้นเบียดแน่นอยู่ใกล้ประตูไม้บานใหญ่ กระจดิงลมหลายชนิดแข่งขันประชันเสียง

บริเวณเชิงชาน ชายสูงอายุยืนไปรยยิ้ม “สวัสดิ์หนูเคน”

หัวคิ้วหญิงสาวขมวดขิด เสียเวลาครู่ใหญ่กว่าจะขุดค้นความทรงจำเกี่ยวกับชายท่าทางสุขุม เวียงเป็นทนายประจำตระกูลพลชีวิต ครั้งสุดท้ายที่พบในงานศพป่าซุนตอนนั้นเขายังดูหนุ่มแน่น และผมไม่ถูกแถมด้วยสีขาวมากเท่านี้

“อาเวียง?” เกณนิษฐาทวนชื่อ

“ใช่ครับ ไม่ได้พบกันนานทีเดียว” คนดูหนุ่มกว่าอายุจิกยิ้มแล้วหันไปทักทายไผ่ “สวัสดิ์ครับคุณติน”

ไผ่ทยกมือไหว้ แปลกใจเล็กน้อย เขาไม่เคยเจอเวียงมาก่อน แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะรู้จักตัวเขาพอสมควร

“คุณอาสาบดีรีเปลาละ เราไม่ได้พบกันเลยตั้งแต่แต่งงานศพคุณป่า”

“สบายดีครับ ไม่เจ็บไม่ไข้ อาต้องขอโทษด้วยนะที่ไม่ได้ไปร่วมงานแต่ง ช่วงนั้นงานยุ่งจริงๆ แต่ถ้ายังไงอ่าวว่าเสร็จธุระแล้วค่อยคุยกันดีไหม คุณโชตท่านรออยู่นานแล้ว”

สามีภรรยาก้าวตามขึ้นไปสมทบนายเวียง เขาผายมือไปที่ประตูไม้บานคู่ที่เปิดรออยู่ ภายในบ้านหลังนี้ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนน้อยชิ้น แต่ทุกชิ้นล้วนเก่าแก่มีมูลค่า หนังสือเหลืองอ่อนอมแดงสุดท้ายช่วยขับให้ภายในสว่างเรือง ไฟทลอบส่องเกศเครื่องเรือนตามนิสัย พวกมันช่วยบอกว่าเจ้าของบ้านเป็นคนสมถะ เรียบง่าย ทว่าซ่อนด้วยความมีรสนิยมลุ่มลึก

และชายคนหนึ่งที่วางรับแสงอาทิตย์สุดท้ายอยู่ตรงประตูบานเพี้ยมติดสวน

โชต พลชีวัน ชายชราวัยแปดสิบเจ็ดหนึ่งนั่งสงบอยู่บนเก้าอี้โยกจากรูปปั้น เส้นผมสีขาวดกตื้นเป็นประกายระยิบระยับ ริวรอยและแต้มกระบนใบหน้าบ่งบอกถึงชีวิตที่ยืนยาว ดวงตาไร้อารมณ์เหม่อมองไร้จุดหมาย

“ตาน้อยคะ” หลานสาวทัก

“เข้ามาใกล้ๆ” ชายชราตอบกลับทั้งที่ไม่หันมามอง เสียงนั้นแหบแห้งอ่อนแรง เขาปิดมือให้ทนายความประจำตัวออกไปรอด้านนอก เมื่อประตูปิดสนิทจึงเริ่มบทสนทนา “สบายดีใช่ไหมเคน”

“เคนสบายดีค่ะ แล้วตาน้อย...” เคนนิษฐากำลังถามกลับ แต่ชายแก่ชิงพูดก่อน

“แต่สามีหลานคงไม่สบายเท่าไร”

เหมือนศรแหลมปักเข้ากลางอก ไฟทชายตามองภรรยา...สงสัย พลชีวันหรือศุภานุรักษ์ก็ไม่ต่างกัน

เขาน่าจะรู้ตั้งแต่ก่อนมาถึง พวกนี้สืบสาแหรกผู้ดีเก่า กิริยาท่าทางยกตนข่มท่านจนเหมือนเป็นสันดานเวียนว่ายในสายเลือด สถาปนิกหนุ่มหวังลึกๆ ว่าคุณโชตจะเหยียดผยงน้อยกว่าคุณซ้องน้องสาว

“คนหนุ่มสมัยนี้ใจร้อน นุ่มบ่าม ไม่รอบคอบ”

“ด้วยความเคารพครับคุณโชต ผมรู้ข้อเสียของตัวเองดีกว่าใคร” เสียงไฟทคล้ายว่าแข็งขึ้น

“ไม่...ฉันแน่ใจว่าเธอไม่รู้”

ไผ่หันกลับไปมองภรรยา “เกน ผมว่าเรากลับกันเถอะ”

“แต่ฉันว่าเธอควรฟังข้อเสนอก่อนนะพ่อกง”

ชายชราท้วงเสียงเรียบก่อนหยิบซองเอกสารสีน้ำตาลออกมาสองซอง ซองแรกใหญ่ขนาดกระดาษเอสี่ อีกซองเท่าซองจดหมาย เขาบรรจุวางบนโต๊ะกระจกสีชา สองสามีภรรยาเพิ่งเห็นว่าบนโต๊ะมีกุญแจพวงใหญ่วางอยู่

“ใจจริงฉันก็อยากถามสารทุกข์สุกดิบหลานสาวฉันก่อน ไม่ได้เจอกันหลายปี แต่ดูเหมือนเธอจะใจร้อน ถ้าอย่างนั้นเรามาคุยธุระกันเลยก็แล้วกัน... ที่วางอยู่บนโต๊ะคือเช็คเงินสดสิบห้าล้านบาทพร้อมสัญญากู้ยืม ลองอ่านดูสิ มีเงื่อนไขไม่กี่ข้อ คงไม่เสียเวลาเท่าไรหรอก”

สถาปนิกหนุ่มพยายามสำรวจคนยื่นข้อเสนอด้วยสองตา แต่เจ้าของร่างผอมซูบบนเก้าอี้โยกไม่แสดงความรู้สึกใดให้พิเคราะห์ แม้ขณะคนหนุ่มเอื้อมมือไปหยิบซองเปิดออกอ่าน ชายชราคนนั้นก็ยังคงปั่นหน้าเรียบเฉย เป็นไผ่เสียอีกที่เผยความรู้สึกออกมาหลังอ่านเอกสารฉบับนั้น

“นี่มันหมายความว่ายังไงครับ”

“ฉันคิดว่าคุณเวียงร่างสัญญาได้เข้าใจง่ายพอแล้วนะ”

“แต่ผมไม่เข้าใจ” ไผ่ยืนยัน

โชตเสมองไปนอกหน้าต่าง ราวกับว่ากิ่งไม้ในสวนน่าสนใจกว่าผู้ชายซึ่งส่ายเบื้องหน้า “รายละเอียดก็ระบุชัดเจนตามนั้น ฉันยินดีรับจ้างฉบับงานของเธอในราคาสิบล้านบาทโดยไม่คิดดอกเบี้ย ไร่หรือสร้างทุบถอนภายในเวลาห้าปีหลังวันทำสัญญา ส่วนเงินห้าล้านที่เหลือก็เป็นค่าจ้างเพื่อรีโนเวตบ้านเก่าหลังหนึ่ง ซึ่งฉันแน่ใจว่าคงไม่มีใครเหมาะสมกับงานนี้เท่ากับสถาปนิกฝีมือดีอย่างเธอ”

“เรื่องนั้นผมเข้าใจครับ แต่ที่ไม่เข้าใจคือเงื่อนไขข้อสุดท้าย คุณเขียนไว้ว่าระหว่างการซ่อมแซม ผมกับครอบครัวต้องไปอยู่ที่นั่น”

ผู้สูงวัยหันกลับมาสบตาคนตั้งคำถาม “ใช่ นั่นคือความต้องการของฉัน ข้าวของเครื่องใช้ที่อยู่ในบ้านหลังนั้นตกทอดมาจากบรรพบุรุษของ

ตระกูล ฉันไม่อยากจะให้มันเสียหายระหว่างการซ่อมแซม มันเคยเกิดเรื่องแบบนี้มาแล้วและฉันก็รับไม่ได้ ฉะนั้นถ้าเธอไม่พอใจเรื่องไขก็แค่เดินออกไปแล้วลืมซะว่าเคยมาที่นี่”

ระหว่างที่โซตกับไฟกำลังเจรจาต่อรอง เกนนิษฐากลับนั่งผิตสังเกตุ เธอไม่ได้ยินบทสนทนาใดๆ สายตาจับจ้องพวงกุญแจเก่าที่วางอยู่บนโต๊ะ ความรู้สึกบางอย่างทำให้ไม่อาจละสายตาจากมัน เหมือนถูกดึงดูดด้วยพลังงานลึกลับ เธอเอื้อมมือออกไปและแตะกุญแจ

ทันทีที่ปลายนิ้วสัมผัส ก็เหมือนว่าโลกทั้งใบถูกห่มคลุมด้วยโคมสีดำสนิท ห้องรับแขกบ้านโซตจึงนองไปด้วยเลือด ในเงาสลัว ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งหันหลังอยู่กลางเงามืด บนไหล่เปลือยมีผ้าสีแดงคลุมอยู่ ชายผ้าส่ายพลิ้วอืดเอื่อยเหมือนร่อนอยู่ในน้ำ เธอเอี้ยวคอคล้ายหันมามองคนที่อยู่ด้านหลัง ใบหน้าครึ่งเสี้ยวโกรกไปด้วยเลือด เป็นเหตุให้อุณหภูมิในร่างลดต่ำ ไรชนชวยิบตกใจแทบสิ้นสติ!

ภาพสะท้อนขวัญหายไปหลังเกนนิษฐาถอนนิ้วออกจากกุญแจ...

๓

สองสามีภรรยาลากลับเมื่อตะวันลับฟ้า ไผทแจ้เงว่าขอเวลาหนึ่งคืน เพื่อตัดสินใจอีกครั้ง ความจริงเขายอมสยบต่อข้อเสนอตั้งแต่อ่านเงื่อนไขใน สัญญาจบ ฝ่ายที่ควรเสียเปรียบเช่นลูกหนี้กลับได้เปรียบเต็มประตู แต่ เพราะข้อเสนอที่ดีเกินไปนั่นเองจึงไม่ให้อ่านตัดสินใจ ทั้งสองล่ำเจ้าบ้าน วยชรา และออกมาคุยกับนายเวียงสักพักจึงขอตัวกลับ

ตลอดทางกลับบ้านไผทปรึกษาเรื่องข้อเสนอกับภรรยา ซึ่งทำให้รู้ว่า เขาพอใจเงื่อนไขในสัญญา คนทะนงอย่าง ไผท เทภานันท์ จะไม่เสียเวลา พุดในเรื่องที่ไม่ก่อประโยชน์แก่ตัว คำถามที่ว่า ‘ลู่โชตเป็นคนยังไง’ ลอด ผ่านหูคนนั่งข้างๆ หลายครั้ง แต่เกณนิษฐาก็บอกตามตรงว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ ที่น่านับถือ นอกเหนือจากนั้นเธอซึ่งเป็นญาติห่างๆ ก็ไม่รู้จักความคิดที่จะ ประเมิน เพราะที่ท่าของโชตถูกขัดตั้งแต่เห็นนิมิตแปลกๆ ในหัว

เมื่อกลับถึงบ้านได้ยินเสียงเอ็ดตะโรยกใหญ่ มารินทรกับวิมวัวร์ ยังคงทะเลาะกันอย่างเดັกๆ โดยมีวินน์เป็นกองเชียร์ แต่เมื่อเจ้าบ้านกลับ เข้ามา ตึกนั้นก็สงบอย่างรวดเร็ว คำถามมากมายประดังเข้ามาราวกับอัยการ

ที่เค้านคงจำเลย ไผ่พระอาทิตย์สอตุ้มของน้องสาว แต่เหมือนว่าคำนี้เขาจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ใบหน้าที่ตีขริ่มมาหลายวันแผยรอยยิ้มเป็นครั้งแรก...ดูเหมือนสถาปนิกหนุ่มมีทางออกสำหรับปัญหาแล้ว

เพราะสาละวนอยู่กับการจัดเก็บข้าวของกองปรกกับฝาวิกฤติจราจร ไปจนถึงสี่พระยา หลังวิมวัวร์และมารินท์กลับไปได้ไม่นาน เกณนิษฐาก็คือหมดแรงทรงตัว เวลานี้เธอคิดถึงการซ่อนตัวอยู่ใต้น้ำในอ่างจากุซซี่ทิ้งความวุ่นวายไว้เหนือผิวน้ำ แต่บ้านหลังนี้มีแค่ห้องกระจกที่แยกส่วนเปียกและแห้ง เมื่อออกมาจากห้องน้ำลูกชายของเธอก็หลับพร้อมอยู่บนเตียง เกณนิษฐาบรรจงหอมแก้มวินน์แล้วเบียดตัวลงข้างๆ คงต้องรออีกสี่ห้าปีถึงจะปล่อยให้นอนโดยไม่มีพ่อแม่ขนาบ

ดูข่าวสารในแอปพลิเคชันต่างๆ ได้สักพัก เปลือกตากก็ปิดลงมาโดยไม่รู้ตัว

ไผ่ตัดสินใจรับข้อเสนอในเช้าวันถัดมา เขาเดินเข้าครัวเพื่อบอกเรื่องนี้กับภรรยา แต่แปลกใจเล็กน้อยเมื่อไม่เห็นเธออยู่ในนั้น แม่ซ้องพุ่มพักลูกสาวราวกับไขในหิน แต่ไม่เคยสอนให้ติดสบาย เกณนิษฐาอาจเคยเปรยบ้างว่าอยากได้ห้องน้ำที่มีอ่างจากุซซี่ พร้อมอ่างเหตุผลด้วยใบหน้าเบือนยิ้มว่าน้ำจากฝักบัวจะคราบความเหนียวล้าออกไปไม่หมด เขาหวังจะสร้างห้องน้ำในฝันให้เธอ แม่โพรเจกต์ที่ว่าอาจต้องชะลอออกไปสักระยะ ไผ่ชายตามองไปที่สวนเล็กๆ หน้าบ้าน เห็นพี่เลี้ยงที่ควบสถานะแม่บ้านนั่งเล่นอยู่กับลูกชาย เกณนิษฐายังไม่ตื่น เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่เธอตื่นเป็นคนสุดท้ายของบ้าน ครั้นจะขึ้นไปดู ภรรยาสาวก็เดินลงมาจากห้องนอน เธอขอโทษขอโพยที่ตื่นสายจึงไม่ได้เตรียมอาหารเช้าให้สามี

“เกณรัฐสิ๊กเพลียๆ ยังไงชอบกล” หญิงสาวออกขณะจัดออมเล็ตใส่จาน

“ไม่สบายรีเปล่า ไหนมาดูซิ” ไผ่ทลุกไปยืนข้างๆ ใช้หลังมือแตะะหน้าผาก และได้คำตอบว่าภรรยาไม่มีไข้ เขาหอมแก้มเธอก่อนกลับไปนั่ง

กินมือเข้า “ผมคิดว่าจะรับข้อเสนอของคุณตาโชต”

คำพูดของสามีทำให้ความอ่อนล้าทุเลา ตอนแรกเกณนิษฐาคิดว่าอาจต้องเสียน้ำลายอีกหลายปีบเพื่อเกลี้ยกล่อมสามีหัวรั้น เพราะถึงบ้านหลังนี้ไม่มีจากุซซี่ อุปกรณ์เครื่องครัวก็เก่าตกรุ่งไปสักหน่อย แต่ก็เป็นที่พอกับน้องสาวเติบโตมา ทั้งอยู่ยอมนผูกพันและไม่อยากเห็นมันตกไปเป็นของคนอื่น ประการสำคัญแม่บ้านหลังนี้ดูเล็กไปถนัดตาเมื่อเทียบกับบ้านย่านศาลาแดง แต่หญิงสาวคิดว่าขนาดกว้างคุณยาวไม่สำคัญเท่าพื้นที่ในหัวใจ

แม่ครัวสาวสลัดผ้ากันเปื้อนออกจากเอว ผลุนผลนออกจากห้องเพื่อไปหยิบมือถือโอโทร. หาใครบางคน เธอไม่อยากเสียเวลาแม้แต่นาที เพราะคุณสามีอาจเปลี่ยนใจได้ทุกเมื่อ

“สวัสดิ์ค่ะ ขอสายคุณโชต” เกณนิษฐากรอกเสียงทันทีที่มีคนรับสาย ได้ยินเสียงชายชรากระแอมอยู่ห่างๆ

“สวัสดิ์เกณ สามีของหลานไม่ปฏิบัติใช้ใหม่” โชตพูดราวกับตาเห็น

“ใช้ค่ะ ความจริงเกณก็ไม่อยากรบกวนตาน้อยนะค่ะ เงินเก็บของเกณก็พอมี แต่ดินยีนกราน่าไม่เอา ขอคุณตาน้อยมากนะค่ะที่ช่วยเหลือ แต่ถ้าไม่เป็นการรบกวนเกินไป เกณขอ...”

“วางใจเถอะ ตาจะไม่บอกเรื่องนี้กับใคร” ชายชราซึ่งบอกก่อนอีกฝ่ายพูดจบประโยค เสียงโอเค็ๆ แทรกบทสนทนาอยู่บ่อยครั้ง โชตนั่งรอจนลมหายใจเข้าที่จึงพูดต่อ “ถ้าพ่อตินไม่มีอะไรติดขัด ก็บอกเขาให้มาเจอตาอีกครั้ง”

“ที่บ้านตาน้อยใช้ใหม่ค่ะ”

ครั้งนี้ไม่มีเสียงกระแอมแถมโอ แต่ชายสูงวัยกลับเงิบไปนานพอดูจนในที่สุดก็เอ่ยเสียงเบา

“บ้านพลชีวัน”

ระหว่างทางเกณนิษฐาพยายามค้นความทรงจำถึงสกุลพลชีวัน ป้าซุนพี่สาวต่างมารดาของแม่เธอเล่าให้ฟังว่า บุคคลที่ทำให้พลชีวันเป็นที่นับหน้าถือตาคือเจ้าคุณทวด ท่านเป็นข้าราชการใหญ่ในกระทรวงเศรษฐการ^๑ คุณทวดเป็นที่นับหน้าถือตาในวงสังคม เพื่อนฝูงบริวารมีมาก มารดาของป้าซุนเป็นหนึ่งในบุตรสาวเจ้าคุณทวดที่เกิดจากภรรยาเฒ่า ท่านให้การอุปถัมภ์นายบ่าวในปกครองเป็นอย่างดี แต่ทุกคนต่างทราบดีว่าเจ้าคุณโปรดปรานบุตรชายคนเดียวที่กำเนิดจากคุณหญิงเฒ่าภรรยาเอก เจ้าคุณทวดสร้างบ้านพลชีวันเพื่อรับขวัญบุตรชายหลังจากไปศึกษาที่ประเทศอังกฤษอยู่หลายปี บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนของท่านชื่อชิต

มีปมชวนสงสัยบางอย่างเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้ แม้จะเป็นลูกพระน้ำพระยา แต่แทบไม่มีใครรู้ประวัติความเป็นมา ไร่บันทึก ไร่ภาวาด หรือภาพถ่ายใดๆ มีเพียงคำเล่าลือว่าเป็นคนไม่มีตัวตนในหน้าประวัติศาสตร์

“คิดอะไรอยู่เธอหรอ นั่งเงียบตั้งแต่ออกมาจากบ้าน” ไผ่เหลือบมองภรรยา หญิงสาวดูเงียบผิดปกติตั้งแต่เมื่อวาน

“ไม่มีอะไรค่ะ เกณแค่เพเลียดนิดหน่อย”

ชายหนุ่มหน้าสลด “ผมขอโทษนะที่ทำให้เกณต้องลำบาก แต่ผมสัญญาว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย”

เกณนิษฐายิ้มรับ “เกณเชื่อว่าคุณต้องทำได้”

หันไปมองลูกชายที่นั่งอยู่เบาะหลัง วันนี้นั่งนิ่งเงียบ ไม่ชนเป็นลึงค่างจนผิตสังเกตุ แต่เธอก็พอใจที่เป็นแบบนี้

ผ่านแยกสี่พระยา เลี้ยวเข้าไปในซอยลึก บ้านเรือนแถวนี้เก่าโบราณ ทั้งยังล้อมกรอบด้วยกำแพงและต้นไม้สูง ซับลึกเข้าไปยิ่งสัมผัสได้ถึงความร้อนสัมผัสที่แทรกซ่อนท่ามกลางป่าคอนกรีต จุดหมายอยู่ที่ท้ายซอยห่างจากบ้านหลังอื่นพอสมควร ด้านหน้ามีรถอเนกประสงค์ขนาดใหญ่จอดรอ ประตู

^๑ กระทรวงพาณิชย์ในปัจจุบัน

ฝั่งหนึ่งเปิดค้างอยู่

เบื้องหน้าเป็นอาคารกึ่งยุโรปกึ่งไทยสูงสองชั้น ตัวเรือนทาด้วยสีเหลืองไฟที่ซีดจนใกล้ขาว กันสาด ขอบคิ้ว บานหน้าต่างเป็นสีมอคราม^๒ มุงด้วยกระเบื้องว่าว สถาปนิกหนุ่มลงมาจากรถมองตัวเรือนอายุเฉียดร้อยปีที่รอการบูรณะ อันที่จริงบ้านหลังนี้มีสภาพสมบูรณ์จนน่าเหลือเชื่อ ไม้ท่อนเหล็บบนป้ายเหล็กลอกกล่อนสลักไว้

บ้านพลชีวัน

“สวยใช่ไหม” โชตซึ่งนั่งอยู่บนเบาะวิลแชร์อัตโนมัติเอ่ยถาม

“ครับ...สวยและสภาพดีมาก”

“เข้าไปดูด้านในสิ”

ชายชราส่งพวงกุญแจเก่าให้ ไผ่รับมาไขประตูรั้ว ลมอ่อนๆ และกลิ่นดอกขมนาดให้การต้อนรับ คงเป็นเพราะไม้ใหญ่รกรกคร่อมกระมังเรียกความรู้สึกเย็นวาบจนชายหนุ่มเพลอชะงักงัน

เกษนิษฐากับวินน์ตามสามีลงมาติดๆ เธอพาลูกชายเข้าไปสวัสดิ์โชตวันนี้เด็กว้าแฉะและช่างพูดอย่างวินน์ดูหนึ่งเงียบต่างไปจากทุกวัน เด็กชายเดินตามคนจูงต้อยๆ แต่ดวงตาไร้เดียงสาจับจ้องอยู่หน้าต่างชั้นสองที่เปิดอ้าอยู่

“วินน์ครับ สวัสดิ์คุณตาสีครับ” แต่เด็กน้อยยังเอี้ยวคอไปมองตำแหน่งเดิม คนเป็นแม่จึงย้าอีกรอบ “วินน์ครับ...วินน์”

ครั้งวินน์หันมาเห็นชายชรา เด็กน้อยก็เบะปากและร้องให้ขึ้นมาทันที นี่เป็นครั้งแรกในรอบปีที่เด็กวัยสี่ขวบหลังน้ำตา

“อ้าว เป็นอะไรครับวินน์”

เกษนิษฐาตกใจที่เห็นลูกชายโผล่เข้ากอดเอวแน่น วินน์สลับมองบ้านกับโชตด้วยสายตาระหวก คนเป็นพ่อเห็นจึงรีบย้อนกลับมาดู แต่ฝ่ายภรรยาโยกไม้โยกมือเป็นเชิงว่าจะจัดการเองแล้วพาลูกชายกลับขึ้นรถ เธอ

^๒ สีฟ้าคล้ำ

ปลอบและค่อยๆ ตะล่อมถามสาเหตุ เด็กน้อยกลับเอาแต่เบียดหน้าซुकอก ไม่ยอมพูดจาเหมือนว่าหวาดกลัวอะไรบางอย่าง

ประตูไม้สักบานใหญ่ที่ไม่เคยเปิดมาแรมปีถูกผลักออก ภายในบ้าน ตกแต่งสไตล์ไทยประยุกต์ผสมนีโอคลาสสิก ผับังและเพดานสีนวลให้ความรู้สึกอบอุ่นตัดด้วยคิ้วไม้สักสีเข้ม เช่นเดียวกับเครื่องเรือนและแท่นนาฬิกา สูงสามเมตร โต๊ะเก้าอี้ถูกคลุมมิดชิดด้วยผ้าสีดำผืนใหญ่ ม่านสีขาวทุกผืน ทิ้งตัวสงบนิ่งราวกับไม่เคยเคลื่อนไหวมานาน ไม่ต่างจากโคมไฟระย้าสองดวงที่ไม่เคยคายแสง ประเมินเอาเท่าที่ตาเห็นบ้านหลังนี้ได้รับการดูแลอย่าง ไรที่ดี ส่วนที่ต้องบูรณะคงมีแค่โครงสร้างภายนอก และเก็บงานภายในเล็กน้อย กระนั้นร่องรอยอดีตไม่ใช่สิ่งเดียวที่อวลอยู่ในบ้าน ความมิเวกวังเวงที่ ทำเอาชายออกสามศอกชนลูกก็คลั่งอยู่ทั่ว

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมครับ” เวียงทัก

ไพทพยักหน้า “ดีครับ...ดีจนเกินไปด้วยซ้ำ ผมคงต้องตรวจดูให้ ละเอียดว่ามีจุดไหนต้องรีโนเวตบ้าง แต่ชื่นชมครับว่าดูแลได้ดีมาก”

“ใช่ครับ คุณโชตรักบ้านหลังนี้มาก แกเองก็ศิษย์เก่าสถาปัตย์จุฬา ทุกปีจะจ้างคนมาทำความสะอาด ซ่อมแซม จัดแต่งสวน เสร็จแล้วก็ปิดไว้ ตามเดิม ฐึ่ไหมครับ มีนายตำรวจระดับบิ๊กๆ หลายคนติดต่อขอซื้อบ้านหลัง นี้ แต่คุณโชตแกไม่ขาย เป็นผมหน่อยไม่ได้ หึๆ” นายพูดติดขำ

“นั่นสิครับ บอกตรงๆ เท่าที่ดูคร่าวๆ นอกจากเก็บงานตรงส่วนหน้า กับปีกด้านขวาก็ไม่เห็นว่าจะต้องทำอะไรมาก อืม ว่าแต่ทำไมคุณโชตถึงไม่อยู่ บ้านหลังนี้ละครับ พื้นที่ก็กว้างขวาง รมรื่น แถมไม่พลุกพล่าน น่าจะสบาย มากกว่าบ้านที่เขาอยู่ตอนนั้น”

นายวัยกลางคนยิ้ม “ผมก็ถามท่านมาตลอดสิบปีเหมือนกันครับ”

สัญญาสองฉบับไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ไพทอ่านทวนอยู่มากกว่า สามรอบก็ยังไม่เห็นช่องโหว่ให้เจ้าหนี้พลิกกลับมาเอาเปรียบ เหตุผลเดียว

ที่คิดได้คือคนเป็นลุงคงสงสารหลานสาว ไผ่จึงแสดงเจตนาบริสุทธิ์ว่าเงินค่าจ้างรวมซ่อมแซมจำนวนห้าล้านบาทมากเกินความจำเป็น เท่าที่ตรวจสอบเบื้องต้น ค่าใช้จ่ายในงานนี้เต็มที่ไม่เกินสองล้านบาท แต่สิ่งที่โชตตอบกลับ มาสร้างความแปลกใจให้น้อย ชายชราบอกว่าเขาจะได้บางสิ่งที่มีค่ายิ่งกว่าเงินทองในการลงทุนครั้งนี้ และย้ำว่าชายหนุ่มควรทำตามเงื่อนไขในสัญญา มากกว่าสนใจตัวเลข นั่นคือเขากับครอบครัวต้องย้ายเข้ามาพักที่นี่โดยเร็วที่สุด

ถัดจากนั้นนายรับหน้าที่เจรจาต่อ ส่วนโชตแยกตัวออกไปคุยกับ หลานสาว

“เกณฑ์ต้องกราบขอขอบคุณตาน้อยอีกครั้งนะคะ”

แค่ยกยัมยั่งดูเหนื่อยล้าสำหรับผู้เฒ่า เขาพูดเสียงแผ่ว “ลูกชายชื่อ วินน์ใช่ไหม”

เด็กน้อยหลบอยู่หลังแม่ ไม่ยอมพูดจา เกณนิษฐาจึงเป็นฝ่ายตอบ

“ใช่ค่ะ ปกติชุนเป็นลิงเลียนนะคะ ไม่รู้วันนี้เป็นอะไร”

“วินน์...” โชตทวนชื่อเบาๆ

“เห็นคุณแม่เคยบอกว่าหน้าตาคล้ายตาน้อยตอนเล็กๆ”

“แม่ซื้องั๋งนี่” ดวงตาหริโรยจ้องเด็กชายเซมิ่ง “แม่ซื้องั๋งจะไม่พูดแบบ นั้นถ้าหล่อนเคยเห็นคุณชิต”

“คุณชิต?” น้ำเสียงเกณนิษฐามีเค้าสงสัย “ลูกชายคุณทวดเหรอดคะ สมัยเล็กๆ เกณจำได้ว่าปู่ชุนเคยเล่าเรื่องคุณตาใหญ่ให้ฟัง เห็นบอกว่าเป็น ลูกชายคนโปรดของเจ้าคุณทวด คุณทวดทั้งสองรักและเอ็นดูมาก แต่ปู่ชุน บอกว่ามีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับคุณตาใหญ่ พอเกณถามปู่ก็ไม่ยอมบอก”

ชายชราไม่พูดอะไร เฟ่งมองเด็กชายที่หลบอยู่หลังแม่ ทว่าสายตาดัน ตระหนักของวินน์กลับจ้องเซมิ่งไปที่หน้าต่างชั้นสองของบ้านพลซีวัน

แวะส่งภรรยาไปกับลูกเรือบร็อย ใผ่ทก็มุ่งหน้าไปทีออฟฟิศของวิศรุต เพื่อนสนิทผู้ร่วมก่อตั้งแลนด์สเคป ดีเวลอปเมนต์

หลังผลการดำเนินงานของแลนด์สเคปฯ เป็นไปอย่างก้าวกระโดด วิศรุตตัดสินใจขายหุ้นเกือบทั้งหมดให้ใผ่ทและเปิดบริษัทรับตักแต่งภายใน เพื่อรองรับงานให้ครอบคลุมทุกด้าน ผ่านมาสามปีบริษัทของวิศรุตยังคงก้าวต่อไป ต่างกับแลนด์สเคปฯ ที่หยุดนิ่ง วิศรุตแทบไม่เชื่อหูในวันที่เพื่อนรัก โทร. มาบอกข่าวร้าย ทิศทางคอนโดโลกกลางเมืองอาจชะลอตัวตามสภาพเศรษฐกิจ แต่บ้านจัดสรรต่างจังหวัดไม่น่าส่งผลกระทบต่อขนาดต้องปิดบริษัท หรือบางทีเขากับใผ่ทอาจฝันกระโดดได้ในขณะยังเดินไม่คล่อง

อดีตหุ้นส่วนเป็นชายรูปร่างลั่นหัด ผิวขาวค่อนข้างไปทางเหลือง ทำทางเฉลี่ยฉลาด ดวงตาเรียวเล็กและคิ้วหนาดกแอบอยู่หลังกรอบแว่นกลมใส่ หนวดที่ผ่านการโกนจนเขี้ยวครีမ်ทำให้หน้าทีดูอ่อนเยาว์ขีมิขึ้น วิศรุตเป็นเพื่อนสนิทของใผ่ท ทั้งคู่จบจากมหาลัยเดียวกัน เริ่มทำงานทีเดียวกัน ร่วมก่อตั้งบริษัทมาด้วยกัน และยังเป็นคนแรกที่ยื่นมือเข้าช่วยใผ่ทในขณะทีคนอื่น

พากันรุมทึ้ง

เมื่อทราบสาเหตุที่เพื่อนสนิทมาเยือนถึงออฟฟิศ วิศรุตต้องย่นคิ้ว

“ญาติเคนเนี่ยนะช่วยแก ไม่อยากจะเชื่อเลยอะ”

“เออ ฉันก็ยังแปลกใจอยู่”

“คงไม่ใช่แม่ยายสุดที่รักของแกใช่ไหม”

“แกก็พูดไม่คิด รายนั้นต่อให้เอาเงินมากองตรงหน้าฉันก็ไม่รับหรือ
เว้ย เออ รุต เรื่องเงินฉันไม่ต้องยืมแกแล้วนะ”

“ก็ดีแล้ว แต่แกห้ามแคนเซลงานนะ ฉันเสนอราคาไปเรียบร้อยแล้ว เห็น
บอกว่าจะเซ็นกลับมาภายในวันสองวันนี้ละ พูดก็พูดเถอะ ลูกคำรายนี้
นอกจากกระเป๋านักแล้วยังสวยอีกต่างหาก บ้านทำธุรกิจค้าเพชร มีโรงงาน
อยู่แถวพระรามสอง ที่สำคัญยังโสดด้วยนะเว้ย เห็นแล้วอยากมีครอบครัว
ขึ้นมาเลย เฮ้ยๆ แต่แกห้ามนะ ฉันไม่อยากถูกแกนแกกอกเอา” วิศรุตพูด
ติดตลก

“ฉันไม่สนหรือ แล้วนี่ต้องเข้าไปคุยกับเขาเมื่อไหร่ พอดีอาทิตยน์
ฉันอาจยุ่งๆ เรื่องย้ายข้าวของ ยังแปลกใจอยู่ คุณลุงของเคนดันมีเงื่อนไข
แปลกๆ อยากให้ฉันกับเคนย้ายเข้าไปอยู่บ้านหลังนั้น”

“บ้านที่เขาจ้างแกรีโนเวตนะหรือ มันจะอยู่ได้หรือวะ” วิศรุตสงสัย

“ว่างๆ แก่ต้องเข้าไปดู เดี่ยวแชร์โลๆ ให้ สภามติมากอยู่แถวสี่พระยา
ฉันเห็นครั้งแรกก็ถูกใจเลยอะ นี่ถ้ามีเงินว่าจะลองแย็บๆ ดูเพื่อเขาจะขาย”

“ระวังไว้บ้างนะเพื่อน”

ไผทขมวดคิ้ว “ระวังอะไรวะ”

“ลองคิดดูสิบ้านโบราณใจกลางเมืองแต่กลับไม่มีคนอยู่ บางทีอาจจะ
มีอย่างอื่นอยู่ก็ได้นะเว้ย” วิศรุตกตเสียด่า ถลึงตามอง

“อะ...ไ้บ้าрут แกก็พูดไปเรื่อย”

วิศรุตฉีกยิ้ม หัวเราะร่วน “ก่อนดำฉัน แกน่าจะได้เห็นหน้าตัวเองนะ
ซิดเป็นไ้ก่ต้มเลยอะ”

ข้าวของที่จำเป็นถูกนำมารวมอยู่กลางบ้าน เป็นสัมภาระของวินน์ เสียส่วนใหญ่ ช่วยไม่ได้ที่เสียหนึ่งของหญิงสาวซึ่งถูกพุ่มพุกมาตั้งแต่เกิด อย่างเกินนิษฐาคิดว่าชีวิตช่วงนี้ลุ่มๆ ดอนๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ก็ตัดความคิดนั้นออกจากหัวก่อนลุลกลามไปไกล

หันมองลูกชาย ความซุกซนของวินน์ทำให้แม่บ้านอย่างบัวปวดหัว ตามเคย เกณนิษฐาถูกคิดถึงเหตุการณ์เมื่อตอนสาย และยังติดค้างในใจ จนถึงตอนนี้ ลูกชายของเธอไม่ใช่เด็กซุกซนและยังห่างไกลจากคำว่าซื่อๆ วันแรกที่ต้องไปโรงเรียน ในขณะที่เด็กๆ คนอื่นน้ำตารินอาบแก้มไม่ยอมห่างพ่อแม่ วินน์กลับเรีงรำในห้องเรียนที่เต็มไปด้วยอุปกรณ์เสริมทักษะ หรือครึ่งหนึ่งคุณครูประจำชั้นเคยโทร. มาแจ้งข่าวที่ทำให้เกณนิษฐาใจเสีย เธอบอกว่าวินน์วิ่งหกล้มจนเลือดกบปาก แทนที่จะร้องเด็กร้องกลับยิ้ม จนบางครั้งคนเป็นแม่ก็แอบคิดว่าลูกของตนเข้มแข็งเกินไป ดังนั้นอย่างน้อย เหตุการณ์เมื่อช่วงสายก็ทำให้รู้ว่าลูกชายร้องไห้เป็น

คืนนั้นกว่าสามและลูกจะหลับก็เกือบสี่ทุ่ม เกณนิษฐาลำรวจของใช้ ส่วนตัวที่ต้องนำไปบ้านหลังใหม่อีกครั้งก่อนเข้านอน หญิงสาวไม่รู้ตัวเลยว่า เจื่อมเงอันลึกลับกำลังกล้ำกรายในทุกรাত্রีนับจากนี้

อีกมุมหนึ่งของกรุงเทพฯ ชายสูงวัยกำลังละเลียดบรันดิอย่างสุขสม อยู่บนเก้าอี้นวดไฟฟ้า เวียงมักใช้เวลาราวหนึ่งชั่วโมงก่อนเข้านอนฝังตัวอยู่บนเก้าอี้บุนวมที่บีบคลึงได้เสมือนมีชีวิตตัวนี้ จากนั้นหลับตาปล่อยอารมณ์ โจนทะยานสู่ห้วงมีดไร้ขอบเขต ความสุขเล็กๆ บนโลกฟอนเฟะของชายวัยหกสิบคือการหวนสู่อดีตอันขมขื่น แต่ถึงขมขื่นก็สุขซ่าน เขาเผลอยิ้มทั้งที่เปลือกตายังแฉะฉืด แต่ก็หุบยิ้มແพบทันทีที่โทรศัพท์สั่นกึกกักขัดช่วงเวลาพักผ่อน คราแรกคิดว่าเป็นสายด่วนจากลูกน้องคนสนิท ครั้นหยิบดูพบว่าไม่ใช่ เขารีบกดรับ

“สวัสดีครับ” หลังจากเอ่ยทักทายเวียงไม่ได้พูดอะไรอีกนอกจากคำว่าครับ สลับพยักหน้า บทสนทนาสั้นๆ ไม่เกินครึ่งนาทียุติลงเมื่อเวียงพูด

ว่า “รับทราบครับ ผมจะรีบจัดการให้ทันที”

หลังวางสายเวียงกระดกบรันตีที่เหลือกันแก้วจนหมดแล้วโทร. หาใครอีกคน

“ใช้... เลี้ยวเข้ามาเลยครับ อยู่ท้ายซอย” ไผทวางสายพนักงานขนของ แล้วเดินตามทุกคนเข้าไปในบ้านโบราณบนพื้นที่กว่าร้อยตารางวา

มารินทร์อัปปากค้างเมื่อเห็นครั้งแรก แม้กระทั่งวิมว์ซึ่งยังมีวัยที่งเขาไปหยิบกล้องในรถ ลั่นชัตเตอร์เก็บความวิจิตรของเรือนหลังงามไปหลายสิบลรูป ไผทเห็นจึงเดินมาสมทบ

“เป็นไงก๊อง”

“โอ้ สวยมากครับพี่ ไผ่ น่าเชื่อว่ายังมีบ้านโบราณสภาพดีขนาดนี้อยู่กันซอย”

“พี่ก็แปลกใจเหมือนกัน สงสัยพวกพลซีวันจะเล่นใหญ่พอตัว ไม่งั้นบ้านหลังนี้ได้ตกเป็นของหลวงตั้งแต่เจ็ดแปดสิบปีก่อนแล้ว”

“อืม... ถ้าได้จัดงานที่นี่คงดีแฮะ” พึมพำกับตัวเองเบาๆ ไผ่ไซ้หู่มวดผันถึงวันวิวาห์ระหว่างตัวเองกับมารินทร์ แต่คงเขาไม่พอ ไผ่ถึงหันมามองตาขุน

“จัดงาน? งานอะไรจะก๊อง”

“เออ ะ งาน... ก็งานทำบุญบ้านไงครับ ถึงจะมาอาศัยชั่วคราว แต่เราก็ควรทำบุญให้เจ้าที่เจ้าทางนะพี่”

วิมว์พยักขานมกลบเกลื่อน ไผ่ก็พยายามซ่อนยิ้ม

บ้านพลซีวันสร้างขึ้นแบบผสมผสานในยุคที่ความเจริญทางสถาปัตยกรรมตะวันตกกำลังไหลเข้าสู่ประเทศ โครงสร้างเป็นเรือนประยุกต์สูงสองชั้นมุงกระเบื้องว่าว มีกลิ่นอายวิกตอเรียแซมอยู่ตามเสาวงกบหน้าต่างและแนวคิ้ว ด้านหน้ามีสนามหญ้าขนาดพอเหมาะ รายล้อมตัวบ้านด้วยไม้ใหญ่อย่างมะฮอกกานี มะเดื่อ มะขาม รวมถึงชมนาด เมื่อ

เข้ามาขึ้นอยู่กับอาณาบริเวณเหมือนถูกตัดขาดจากความวุ่นวายภายนอก ทุกคนต่างชื่นชมความงาม ยกเว้นเกณนิษฐาเพียงคนเดียว

แรกย่างเท้าเข้ามาหญิงสาวใจเต้นแรงพิกล ลำคอตีบตัน ผ่อนลมหายใจไม่คล่องอย่างเคย พยายามคิดว่าเป็นเพราะกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้

ความวังเวงก่อตัวเมื่อก้าวเข้ามาในบ้าน เธอไม่ชอบความรู้สึกเช่นนี้ เดินสำรวจห้องหับ ชั้นล่างแบ่งเป็นสัดส่วน ห้องรับแขกติดกับห้องทำงาน เยื้องไปทางปีกขวาของอาคารเป็นห้องนอนใหญ่ ถัดไปเป็นห้องเก็บของ และตรงข้ามคือห้องอาหาร บ้านได้ไม้สักทอดตัวสูงสู่ชั้นสองที่มีตลิ่ง

ความอยากรู้สั่งให้หนักสำรวจสาววางเท้าบนบันไดทีละขั้น บางชั้นลั่นรับเสมือนไม่ผ่านการใช้งานเป็นเวลานาน

เอ๊ยด...

ทั้งที่ยังไม่ลิบโหมงเข้าแต่บรรยากาศที่ชั้นสองมีมิติอย่างกับกลางคืน เหตุเพราะหน้าต่างทุกบานเปิดสนิทและคลุมทับด้วยผ้าสีดำ เกณนิษฐาใช้สมาร์ตโฟนต่างไฟฉายเพ่งหาสวิตช์ไฟ กวาดตาอยู่อึดใจจึงเห็นว่าฝั่งตัวบนเสาปูนห่างไปในระยะสามก้าว หว้างไม่ทันได้ก้าวแรก เธอได้ยินเสียงอึกอ๊กคล้ายคนกลิ้งน้ำดังมาจากด้านหลัง

หญิงสาวพุ่งตัวไปสับก้านสวิตช์ แล้วตัดสติใจหันกลับไปมอง ขณะที่ดวงไฟซึ่งไม่เคยเปิดใช้งานติดๆ ดับๆ เกณนิษฐาเห็นเงาดำรูปร่างคล้ายมนุษย์ย่างเท้าเข้ามาซ้าๆ ดวงตาแดงก่ำจลจ้อง เธอตกใจร้องเสียงดัง

“กรี๊ด!”

ไฟทวิงพรวดจากชั้นล่างขึ้นมาตามเสียงร้อง เห็นภรรยาทรุดตัวอยู่กับพื้นก็เข้าไปถามด้วยความตกใจ “เกณ เกิดอะไรขึ้น!”

หญิงสาวบอกละล่ำละลัก “เกณเห็น...”

“เห็น? เห็นอะไร” ไฟทกวาดตามองไปรอบๆ ไม่มีความผิดปกติใด นอกจากตุ้มไม้เก่าๆ สองตุ้ม สูงเหนือตุ้มมีกรอบรูปที่ไร้รูปติดอยู่บนผนัง

มารินทร์กับวิมวัชรวิ่งตามติดขึ้นมาสีหน้าตื่น

“พี่เคนเป็นอะไร” มารินทร์ทิ้งตัวลงข้างๆ

หัวใจเต้นตึกตักเหมือนจะทะลุออกจากอก เคนนิษฐาปรับลมหายใจให้เป็นปกติ ชะง่อมองข้ามไหล่สามี่ไปยังตู้โชว์โบราณ... ไม่มีอะไรอยู่บริเวณนั้น หรือบางทีสิ่งที่เห็นอาจเป็นเงาตัวเองที่สะท้อนกระจก และดวงไฟสีแดงคล้ายดวงตาคู่หนึ่งเกิดจากลำแสงตกกระทบ หญิงสาวสุดลมหายใจลึก และเลือกที่จะส่ายหน้า

“ไม่มีอะไรจะ พี่คงตกใจเงาตัวเองที่สะท้อนในกระจก”

“โอ้ ขวัญอ่อนจริงๆ แม่คุณเอ๊ย” วิมวัชรียยวน

มารินทร์ได้ยืนชายหนุ่มพ่นคำก็เปลี่ยนบทบาทจากน้องสามี่เป็นองค์กรกษัตรา

“นี่ๆ ใครถามความเห็นนายไม่ทราบ ยุ่งไม่เข้าเรื่อง” หญิงสาวกวาดตาส่องห้องทุกห้องถูกล็อกไว้ด้วยแม่กุญแจอัตโนมัติ “ถ้าไม่มีอะไรเราลงไปข้างล่างกันเถอะพี่เคน บนนี่มันหลอนๆ ยังไงไม่รู้”

ไฟทโกลงหัวก่อนเดินตามภรรยาและน้องสาวลงไปชั้นล่าง วิมวัชรอมยิ้ม เขาชอบเวลาที่มารินทร์เห็นบ่นแถม เพราะทำให้รู้สึกว่าเขาเห็นความสำคัญ

ก่อนก้าวตามลงไปชายหนุ่มชะงักฝีเท้า ตัดสินใจยกกล้องเก็บภาพไว้เป็นที่ระลึกหลายใบ...

พนักงานขนของทยอยลำเลียงข้าวของเข้ามาในบ้าน กระเป๋าเดินทางขนาดใหญ่พิเศษสามใบใส่เสื้อผ้าสองแม่ลูกจนเบียดแน่น ไม่นับของเล่นเสริมทักษะที่ซื้อมาให้หลานรักอีกพะแหวะแหวาย ที่เหลือเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าที่บ้านพักตากอากาศกลางกรุงหลังนี้ไม่มีบริการ เช่น เครื่องถ่ายเอกสาร ชุดคอมพิวเตอร์พร้อมเครื่องพิมพ์แบบยี่ห้อฮิวเลตต์ แพคการ์ด และอุปกรณ์ส่วนตัวของไฟทซึ่งบรรจุใส่กล่องเหล็กใบใหญ่

สถาปนิกหนุ่มสั่งให้ชนของเข้าไปในห้องนอนใหญ่ชั้นล่าง คาดว่าเขาและครอบครัวต้องอยู่ในบ้านหลังนี้อย่างน้อยห้าสัปดาห์ หรือห้าสัปดาห์ไม่เกินสองเดือน อันที่จริงงานซ่อมแซมเก็บสีและปรับภูมิทัศน์รอบบ้านให้เป็นสวนสวยใช้เวลาไม่เกินสามสัปดาห์ อย่างไรก็ตามไฟทคิดว่าต้องไล่เช็กห้องหับต่างๆ ให้ละเอียด โดยเฉพาะชั้นสองที่ยังไม่มีเวลาตรวจสอบ เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็หันกลับไปมองภรรยาสาวที่นั่งหน้าซีตอยู่ที่โต๊ะรับแขก

“คุณครับ” เสียงพนักงานคนหนึ่งเรียก “ให้เอาคอมพิวเตอร์ไว้ตรงไหนครับ”

“เอ่อ...เอาไปไว้ในห้องนั้นก่อนละกัน” ไฟทเดินนำเข้าไปห้องทำงานภายในตึกแต่งไว้อย่างสวยงาม โต๊ะไม้สักสีเข้มตัวใหญ่วางอยู่กึ่งกลาง ด้านหลังเป็นตู้โชว์สูงชิดเพดาน ภายในมีเครื่องเบญจรงค์ เครื่องกระเบื้องลายคราม ม้าสำริดตัวใหญ่สูงพิเศษ แต่ที่เด่นสะดุดตาเมื่อก้าวเข้ามาในห้องคือภาพวาดสีน้ำมันที่แขวนอยู่บนผนัง ภาพพระยาพิทยบริบาลในเครื่องแบบข้าราชการเต็มยศ พระยาพิทฯ มีผิวกร้านแดงอมแดง ใบหน้าเล็กแต่โหนกแก้มค่อนข้างใหญ่ หนวดเป็นแพทำให้แล่นาเกรงขามทั้งที่เป็นคนรูปร่างลั่นหัด แม้เป็นเพียงภาพวาด แต่สัมผัสได้ถึงยศถาบรรดามี

ขณะที่เคราะห์ชายสูงวัยจากปลายพู่กัน ไฟทได้ยินเสียงโครมใหญ่ดังมาจากด้านนอกจึงวิ่งออกมาดู เห็นพนักงานสองคนยืนหน้าเสีย ช้างๆ กัน มีเครื่องซักผ้าหน้ากองอยู่บนพื้น มุมด้านหนึ่งทะลุเข้าไปในพื้นที่ปาร์เกต์

“ขอโทษครับ พอดีน้องเขาเสียหลักก็เลย...” คนที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้ารีบอกรับ ส่วนอีกคนเป็นวัยรุ่นยืนหน้าเขียว เหมือนไ้เลือดขึ้นไปหล่อเลี้ยง สบัดหัวและกะพริบตาหลายครั้งก่อนยกมือไหว้ปลุกๆ

“อะไร ไม่เป็นไร เดี่ยวผมซ่อมเอง” ไฟทตัดบท “คราวหน้าคราวหลังก็ระวังหน่อยนะน้อง”

หลังพนักงานยกเครื่องซักผ้าออกไปแล้ว ไฟทจัดแผนไม้ที่ชำรุดออกแรงกระแทกไม่เพียงทำให้ปาร์เกต์แตกหัก ผิวปูนข้างใต้ก็เป็นรอยร้าว ไฟท

กะเทาะซีเมนต์ขนาดเท่ากำปั้นหารออกมาจากพื้นผิว เห็นบางอย่างอยู่ก้นหลุม บางอย่างทีละจุดตาจนเขาต้องก้มมอง

สิ่งนั้นคือด้ายสีแดงยาวประมาณครึ่งนิ้ว

คิ้วเขามวดเป็นปมเหนือดวงตา รอยแตกไม่ตรงตำแหน่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของคนโบราณ มีหน้าซำยังตื่นเกินกว่าจะฟังมวลสารหรือวัตถุมงคล

“มีอะไรเหนือพื้นดิน” มารินทร์ชะงักมองจากด้านหลัง

ไผทไม่ตอบคำถาม จ้องอยู่ครู่ใหญ่ก่อนตัดสินใจจับปลายด้ายแล้วออกแรงกระตุกเบาๆ ด้ายสีแดงขาดฝั่งติดมือ ชั่วพริบตาบางอย่างแล่นวบเข้ามาในหัว...

ภาพสตรีนั่งหันหลังอยู่ในห้องมืดทึม ไหล่ขาวเปลือยของเธอคลุมไว้ด้วยแพรสี่แดงฉาน เลือดไหลอาบแผ่นหลัง ย่อมผมสยายกลายเป็นสี่แดง!

นายทหารวัยเกษียณนายหนึ่งออกมาเดินรับลมอยู่นอกบ้าน ไข้ไม่ทำพุงร่วงเดินเตาะเตาะขึ้นไปยังชั้นสอง เขาพาร่างไปนั่งเก้าอี้โยกตัวโปรดริมระเบียง บรรยากาศช่วงคำหวนให้นึกถึงความทรงจำสมัยยังจกรรจ์กว่านี้ หอดตามองฟ้าในวันที่ถูกตีกลองทับซ้อน ยานนี้เปลี่ยนแปลงไปมากจากวันที่เข้ารับราชการประจำกรมทหารปืนใหญ่รักษาพระองค์ตามอย่างบรรพบุรุษ โชคดีพื้นที่บริเวณนี้ยังไม่ถูกแปรสภาพเป็นคอมมูนิตีมอลล์หรือคอนโดกลางกรุงไปเสียหมด

ออกแรงเล็กน้อยเก้าอี้โยกตัวโปรดเริ่มทำงาน แต่โยกไปมาได้สักพัก คนนั่งก็ชินให้หยุด ทิวทัศน์เบื้องหน้าต่างไปจากเดิม กั้นซอยที่เคยมีตสนิทมีแสงสว่างพราวเป็นหย่อมเล็กๆ กระจายอยู่ ดวงตานายทหารนอกราชการเบิกค้ำง ขนหัวร่วงลุกชัน คืบสุดท้ายที่บ้านหลังนั้นส่องสว่างเกิดเหตุสุดสะพรึงโຈะจันไปทั่ว

เขากลับเข้าบ้าน ปิดประตูแน่นหนา พยายามข่มตาหลับ แต่กลับพบ

ว่าทำได้ยาก

บรรยากาศที่หายชอยยามค่ำสงบเงียบ ลมเยือกปลายฤดูฝนหอบดอก
ชมนาดขาวหม่นหล่นเปลี่ยนแปลงหญ้า กลิ่นหอมรยรินฟุ้งไปทั่ว ดวงไฟที่
ประดับตามขอบรั้วหั่วเสาส่องสว่างเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี ซ้ำยังเป็นครั้งแรก
ในรอบก่อนศตวรรษที่มีผู้อาศัยได้ชายคาเรือนพลชีวันหลังตะวันตกดิน

บริเวณห้องรับแขก เกณนิษฐานั่งทำงานอยู่เงียบๆ โทรทัศน์เก่าที่ตั้ง
บนชั้นสูงยังใช้งานได้ปกติ เสียแต่ว่าภาพที่อยู่หลังจอแก้วเป็นขาวดำ ดูไม่
เข้ากันกับข่าวพยากรณ์อากาศที่เต็มไปด้วยสเปเชียลเอฟเฟกต์ เธอละลายตา
จากคอมพิวเตอร์เหลืองมอมที่วิเมื่อได้ยินผู้ประกาศสาวรายงานข่าวกรุงเทพฯ
และปริมณฑลจะเข้าสู่ฤดูหนาวเร็วกว่าปกติ เธอยิ้ม

กรุงเทพฯ มีหน้าหนาวด้วยเธอ

ขณะถอดแว่นตาวางบนแผงคีย์บอร์ดนวดคลีงดวงตา แม่บ้านก็ยก
ถาดของว่างเข้ามาเสิร์ฟ

“ของว่างค่ะคุณเกษ”

“ขอบใจมากบัว อืม น่องวินท์หลับไปแล้วเธอ”

“หลับไปตะกี้เองค่ะ” แม่บ้านชาวพม่าวัยยี่สิบต้นตอบกลับ

“งั้นบัวก็ไปนอนเถอะ ฉันจะนั่งทำงานอีกพักหนึ่ง อ้อ ก่อนนอน
อย่าลืมปิดประตูหน้าต่างให้เรียบร้อยละ” กำชับเสร็จก็มุ่งความสนใจไปที่
บทความซึ่งเขียนค้างอยู่ แต่เมื่อเห็นบัวยังนั่งอยู่ท่าเดิมก็แปลกใจ “มีอะไร
รีเปล่า”

แม่บ้านสาวขยับตัวเข้าใกล้ หันรีหันขวางผิบบุคลิกส่วนตัวซึ่งเป็นคน
นิ่งๆ

“หนูก็บอกไม่ถูกเหมือนกันค่ะ แคร้รู้สึกว้า...”

“รู้สึก? รู้สึกอะไรเธอ”

บัวอีกอึก “ปละ...เปล่าค่ะ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว บัวขอตัวก่อนนะคะ”

ฝ่ายนายจ้างโคลงหัวน้อยๆ หลังแม่บ้านเดินลับเหลี่ยมห้องจึงบรรจงจิ้มนิ้วบนคีย์บอร์ดอีกครั้ง งานอดิเรกของเธอคือการเป็นที่ปรึกษาด้านดิจิทัลมีเดีย เวลาว่างเพียงสองสามชั่วโมงสร้างเม็ดเงินให้เธอไม่น้อยกว่าพนักงานประจำทั่วไป ทว่าตั้งแต่หัวค่ำจนหาฬิกาโบราณกลางบ้านบอกเวลาที่ทุ่ม งานกลับไม่คืบเท่าที่ควร ใจของเธอหิววาบ ความรู้สึกผิดแถมเกิดขึ้นเมื่ออย่างเท่าเข้ามาใต้ชายคาแห่งนี้ หรือบางทีความอ่อนเพลียทางกายอาจส่งผลต่อจิตใจ

เกณนิษฐารามือจากงานที่ค้าง พับแลบทอปแล้วลุกไปปิดทีวีโบราณ เมื่อนั้นบ้านทั้งหลังก็เงียบสงัด

สำรวจบ้านใหม่ด้วยสองตา มันทั้งเงียบและวังเวงจนไม่น่าเชื่อว่าอยู่กลางกรุง ความมืดเข้าครอบคลุมเมื่อปิดไฟ ภาพทุกอย่างในสายตากลายเป็นสีดำ เกณนิษฐาพาร่างสะอึดสะอ่งไปตามทางสลัว ตรงไปยังห้องนอนชั้นล่างที่อยู่อีกฝั่งของโถงใหญ่ แสงจันทร์ซีดที่ทอผ่านหน้าต่างและม่านลูกไม้ สะกดให้หญิงสาวต้องหยุดยืนขม่นมองแสงรำไรที่ลอดเข้ามาในตัวบ้านด้วยความแปลกใจ

ละอองที่ควรเป็นสีเหลืองกลับเป็นสีแดง

ไม่ทันได้คิดอะไรต่อก็มีเสียงแว่วเข้ามาในโสต เสียงนั้นดังมาจากมุมมืดบริเวณบันได คล้ายคนเดินลงบันได

ตุ๊ก... ตุ๊ก... ตุ๊ก

สมองสั่งให้ถอยหลัง แต่ความสงสัยกระตุ้นให้ก้าวย้อนกลับไปทางเดิม โถงกลางบ้านไม่ต่างจากตอนที่เธอเดินออกมาเมื่อสักครู่ เว้นเสียก็แต่เสียงบางอย่างที่ดังมาจากชั้นบน

หลุดไล่กายแสงสีส้มทลอีกครั้ง แต่ความสว่างสาดถึงแค่ชานพักบันได ถัดจากนั้นเงื่อมทะมึนย้อมทุกส่วนของชั้นสองให้กลายเป็นสีดำสนิท เกณนิษฐาหยุดยืนตรงชานพัก ใช้สายตาสำรวจ ทามกลางความมืด เธอเห็นแสงไฟแดงเรืองสองจุดเล็กขนาดเท่าเก้าอี้ไฟจากปลายรูปสะท้อนมาจากบางสิ่ง

ที่กำลังหันเหลี่ยมเงา เกณนิษฐาตาเบิกโพลงขณะจ้องเท้าใครบางคนที่อยู่สูงกว่า
กว่า ทันทีที่กระทบแสงไฟ เท้าคู่นั้นก็กลายเป็นเงาดำเดินกึ่งวิ่งพุ่งเข้าหา!

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เกณนิษฐาเห็น กลางมวลมืดอนันต์หญิงสาวได้ยิน
เสียงก้องในหู

“กูรอวันนี้มานานแล้ว”

๕

ละอองสีแดงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นส้ม ชับความมืดรอบนัยน์ตาออกจนหมด เพดานสีครีมปรากฏอยู่เบื้องหน้าตัดกับหน้าต่างและประตูโทนเขียวทอง ลำเนียงแปร่งหูแว่วอยู่ใกล้ๆ ฟังดูอลหม่านวุ่นวาย เกณนิษฐायันตัวลุกจากเตียงไม้แข็งกระด้างหันไปมองฟ้าสีครามไม่คุ้นตา ลืมไปสนิทใจว่าไม่ได้นอนหลับได้ช้ายคาเดิม เธอกับครอบครัวย้ายมาอยู่บ้านพลชีวันชั่วคราวอย่างไรก็ตามกลับรู้สึกว่ายเตียงในห้องนอนเล็กผิดปกติ

สะบัดหน้าไล่ความง่วงซึมรู้สึกปวดหนึบที่หลังศีรษะ มองหاناฬิกาเป็นลำดับแรก เมื่อไม่เห็นจึงควานหาโทรศัพท์มือถือเป็นลำดับถัดไป แต่ของทั้งสองชิ้นกลับไม่อยู่ใกล้ๆ หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้อยู่ในห้องแคบๆ ที่ไร้ซึ่งเฟอร์นิเจอร์ห้องนี้

เสียงเคาะประตูขัดหัวงคิด ครั้นเกณนิษฐาลุกขึ้นไปเปิดต้องเจอเรื่องฉงนอีกหน ประตูห้องไม่ได้ล็อกด้วยกลอนหรือลูกบิด แต่ขัดด้วยสลักขนาดไม้หน้าสาม เธอยกอกและเปิดประตู พบหญิงสาววัยกลางคนรูปร่างท่วมดวงหน้ารูปไข่อิมเอิบ เธอพยายามตีหน้าดู แต่เกณนิษฐารู้สึกว่าเป็นความ

ถมิ่งทิ้งที่พยายามปรุงขึ้น

“ทำไมตื่นสายแบบนี้ ฮี” หญิงคนนั้นเปิดหัวข้อสนทนา
 เกนนิษฐาย่นคิ้ว “คุณพูดอะไร แล้วคุณเป็นใคร เข้ามาในบ้านหลังนี้
 ได้ยังไง”

“พอๆ หยุดพูดจาเหลวไหลซะที รีบไปอาบน้ำอาบทำแล้วลงไปช่วย
 งานเร็วเข้า เตี่ยเขาถามหาหลายรอบแล้ว นี่ถ้ารู้ว่าลูกเพิ่งตื่นประเดี๋ยวก็บ้าน
 แตากันเท่านั้น”

“เตี้ย? เตี้ยไหน” หญิงสาวแปลกใจ พ่อของเธอจากโลกนี้ไปหลายปี
 แล้ว

“เอ...ลูกคนนี่ แม่ไม่เล่นด้วยแล้ว รีบๆ อาบน้ำแล้วลงไปเร็วๆ”

บทสนทนายุติเมื่อประตูปิดบังใส่หน้าเกนนิษฐา

“ลูก?...แม่? เฮ้ย เตี่ยวสิ กลับมาคุยกันก่อน” เกนนิษฐาพุ่งเข้าไปใส่ แต่
 ประตูบานนั้นเป็นแบบรั้งเข้าหัดตัว ผลคือหน้าผากกระแทกประตูโครมใหญ่
 “โอ๊ย!”

หญิงสาวหลุดฮวบลงกับพื้น ค่อยๆ เอื้อมมือไปดึงประตูพร้อมกับ
 มองออกไป สิ่งปะทะสายตาคือผนังสีเขียวตองกับทางเดินแคบๆ ประมาณ
 หนึ่งเมตร ความแปลกใจถาโถมเข้าไป เธอแน่ใจว่าที่นี่ไม่ใช่บ้านศุภานุรักษ์
 ไม่ใช่บ้านสามี และหอมซ้อเกินกว่าบ้านพลซิววัน แต่กระนั้นกลับรู้สึกคุ้นเคย
 อย่างประหลาด ส่วนลึกในใจบอกว่าถ้าเดินไปทางขวาจะพบระเบียบงเล็กๆ
 และถ้าไปทางซ้ายจะพบบันไดพาลงสู่ชั้นล่าง ทว่าที่แปลกยิ่งกว่าคือภายใน
 สมองดูคุ้นมัว และความคุ้นมัวนั้นบดบังความเป็นเหตุเป็นผลที่มนุษย์พึงมี
 เกนนิษฐาลุกขึ้นยืน หันไปมองห้องฟ้าที่ถูกจำกัดอยู่ภายในกรอบวงกบ
 ค่อยๆ ก้าวไปจนถึงหน้าต่าง ทั้งสายตาลงด้านล่าง เสียงจอบแจฝงไม่ได้ศัพท์
 ดังมาจากกลุ่มชายฉกรรจ์ที่กำลังแบกกระสอบปานเรียงเป็นแถว ความ
 ประหวั่นเพิ่มพูนเมื่อแลสูงขึ้นไปเจอแม่น้ำเจ้าพระยากว้างใหญ่เต็มตากว่า
 ทุกครั้งที่เคยเห็น ทั้งยังไม่มีตึกสูงแทรกทัศนียภาพนั้น

แก่นิษฐาคิดว่าตัวเองอยู่ในความฝัน

รู้สึกตัวอีกทีพบตัวเองยืนอยู่กลางโถงซึ่งล้อมรอบด้วยผนังปูนเปลือย สีหม่น คานไม้เรียงเป็นแผงแทนเพดาน ฝาบ้านด้านหนึ่งประดับด้วยรูปภาพ ขาวดำนับสิบเรียงอย่างไว้ระเบียบ ข้างๆ หมู่รูปคือช่องหน้าต่างซึ่งมีเหล็ก ขนาดสี่เหลี่ยมอยู่ ให้ความรู้สึกเหมือนคุกมากกว่าที่พักอาศัย อย่างไรก็ตาม ของตกแต่งบ้านจำพวกเครื่องลายคราม เครื่องกระเบื้องที่วางตกแต่งอยู่โดยรอบพอคะเนได้ว่าเจ้าของบ้านหลังนี้มีฐานะร่ำรวย

เพ่งมองภาพชายหญิงวัยชราในกรอบรูป เครื่องหน้าทุกคนพะยี่ห้อ ชาวจีนโพ้นทะเล ตาตี่เรียว ปากเป็นกระจับบดเม้ม วางหน้าขรึม ไม่มีลัก ร้ายที่แทรกอยู่ในความทรงจำ หญิงสาวนิ่งนึ่ก คลื่นความตระหนกที่ควรก่อ ตัวกลับสงบราบทั้งที่ยืนอยู่ในสถานที่ไม่คุ้นตา ความรู้สึกดังกล่าวขาดหายไปพร้อมหลักคิดที่อิงตรรกะ

เดินผ่านมายังอีกห้องซึ่งกว้างกว่า แก้วไม้สักล้อมแปลบจัดวางอยู่ กึ่งกลาง ด้านหน้าเป็นโต๊ะกระจกกลมขนาดเมตรคูณเมตร ขนาบข้างด้วย แผ่นป้ายแดงสดเขียนด้วยอักษรจีนสีทอง หญิงสาวแน่ใจว่าตนเองไม่ เชี่ยวชาญภาษาจีน แต่กลับเข้าใจความหมายบนแผ่นป้ายทั้งสอง แผ่นแรก เขียนไว้ว่า*การค้าเจริญรุ่งเรือง* อีกแผ่นความหมายกำกึ่งว่า*อยากมั่งมี อย่า มั่วกลัวสกปรก*

บริเวณลานในร่มด้านหน้าศาลาล้ำไปด้วยกลุ่มชายวัยฉกรรจ์ บ้าง ฆะมักเขม่นขนข้าวสารใส่รถหกล้อโรตัง บ้างประคองเครื่องลายครามวาง ในลังไม้ ฉากที่อยู่ใต้อาสน์ศาลาล้ำว่าที่นี้คือโกดังเก็บสินค้า

“อาอิ่ง!” ใครคนหนึ่งแผดเสียง ดังจนแก่นิษฐาต้องหันมอง คนผู้นั้น เป็นชายวัยห้าสิบต้น ผิวออกเหลือง รูปร่างท่วมนิตๆ ผมดกดดำหวีปิด เรียบร้อย ความฉลาดแทรกอยู่ทุกอณูเครื่องหน้า เขาเดินเว้นกรอบกลมที่ ไหลลงมาจากอยู่ตรงปลายจมูกกลับไปทับดวงตา คำพูดเสมือนลั่นออกมา

จากปากอีกครั้ง “มานี่”

คนถูกเรียกหันรีหันขวาง “เรียกฉันเหรอ”

คำตอบกึ่งถามทำเอาชายคนนั้นถลึงตา “อ้าว ก็ลื้อนะลิ จะให้อัวเรียกใคร”

‘อะไรของเค้า’

เกณนิษฐาปั่นอุบในใจขณะก้าวเข้าไปหาชายวัยกลางคน เขาไม่พูดอะไรสักคำ เลื่อนสมุดทรงยาวปกสีน้ำเงินให้แล้วลุกเดินไปสั่งงานกับกลุ่มกุลี เกณนิษฐาพลิกสมุด ด้านในเป็นบัญชีรายรับ-รายจ่าย เขียนด้วยภาษาไทยและจีนปะปนกัน เป็นอีกครั้งที่หญิงสาวมองบทูลที่จัดไว้เพียงผิวเผิน ไม่ได้สังเกตลังกาเลยว่ราคาข้าวสารต่อกระสอบต่ำกว่าที่ควรรวมร้อยเท่า

แต่ถึงตรรกะจะถูกบดบังด้วยอำนาจบางอย่าง แต่ตัวเลขชุดหนึ่งสามารถตรึงตาคู่สวຍให้ต้องมอง

๑๒ กันยายน ๒๔๘๑

สิบสองกันยา สองสี่แปดหนึ่ง?

เธอทวนตัวเลขชุดนั้น แล้วเฉลยยิ้ม “เฮ้อ ฝันเป็นตุเป็นตะ”

เกณนิษฐาหลับตาพริ้ม ผ่อนลมหายใจเข้า-ออกเนิบช้า ฝันคืนนี้พิสดารน่าดำเนินต่อ แต่เธอรู้สึกอยากพักผ่อนจริงๆ มากกว่าเป็นตัวละครในฝันย้อนยุค แน่ใจว่าเมื่อลืมตาอีกครั้งตัวเองคงอยู่ในวงแขนสามี หรือไม่ก็เป็นสามีที่อยู่ในอ้อมกอดเธอ เสียงกระซิบกระซาบข้างหูนั้นงย็นย่นว่าคิดถูก

“คุณอิง คุณอิงคะ”

‘อิง?’ เกณนิษฐาทวนชื่อนั้นในใจอีกหนก่อนเปิดเปลือกตาขึ้น สมุดปกน้ำเงินยังกางอยู่บนโต๊ะเหมือนเดิม เช่นเดียวกับตัวเลขมุมขวายังเด่นชัด ๑๒ กันยายน ๒๔๘๑ ความพิศวงยังโถมตีไม่หยุดเมื่อเกณนิษฐาหันไปมองหญิงสาววัยเบญจเพสที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะ ถึงจะไม่เหมือนไปทุกกระเบียด แต่ใบหน้าสตรีคนนั้นราวกับถอดพิมพ์มาจากห้องสามีของเธอ

“เดือน?!”

อีกฝ่ายผงะถอย “อะไรนะคะ”

เกณนิษฐารู้ว่าตัวเองยังไม่หลุดจากภวังค์ คนที่เธอคิดว่าเป็นน้องสามมีใบหน้าเหมือนมารินทร์ราวกับแฝด แต่รสนิยมการแต่งกายต่างกันอย่างฟ้ากับเหว มารินทร์เป็นแฟชั่นนิสตา เลือกเสื้อผ้าที่เสริมบุคลิกให้ดูโดดเด่น แต่กับสตรีตรงหน้า ทัศนคติที่สวมเข้าชิ้นเซยสะบัด เสื้อคอกระเช้า้วยยานกับผ้าชีนลี่ขาบทอนความงามไปจนหมด

แต่จะว่าไปเกณนิษฐาก็กึ่งเคยฝันแบบนี้เป็นครั้งแรก และเธอไม่ปฏิเสธว่าเริ่มสนุก คนท้องฝันส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนี้

“อะ...เอ่อ ชื่ออะไรละเรา”

“เอมค่ะ”

“เอมเป็น...แม่บ้านเหรอ”

“แม่บ้าน? พวกผู้ลากมาดีเขาเรียกกันอย่างนั้นหรือคะ เอมไม่ชินหูเอาเสียเลย เรียกชื่ออย่างเดิมดีกว่า ฮึๆ”

“ตายแล้ว ไม่สุภาพเลย ประเทศไทยเลิกทาสไปตั้งนานแล้วไม่ใช่เหรอ”

ราวกับได้ยินคำกล่าวที่ร้ายแรง อีกฝ่ายส่งภาษามือเป็นนัยให้เกณนิษฐาหยุดพูด หรืออย่างน้อยก็อ้อมเสียงไว้บ้าง “เบาๆ ลีคะคุณอิงก็รู้อยู่ว่าเจ้าสัวไม่นิยมท่านผู้นั้น”

“ท่านผู้นั้น? ใคร” เกณนิษฐาขឹងใจ

อีกฝ่ายทำหน้าที่บอกบุญไม่รับ จะว่าไปนอกจากเครื่องแต่งกาย อากัปกริยาของเอมก็มีส่วนคล้ายมารินทร์ไม่น้อย เธอกระซิบ

“ก็ท่านรัฐมนตรีไงคะ ลือกันว่ากักเขาซังเจ็ก คิดจะเปลี่ยนโน่นเปลี่ยนนี่ตามอย่างฝรั่ง เอมเคยเห็นนายทหารมาคุยกับเจ้าสัว พูดกันว่าอนาคตจะไม่เรียกประเทศเราว่าสยามแล้วนะ” คนพูดปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ก่อนบอกต่อ “แต่เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะค่ะ เจ้าสัวสั่งให้เอมมาบอกคุณอิงว่าให้รีบ

ทำบุญชิวานที่สุด เห็นบอกว่าช่วงบ้ายแก่จะไปคุยธุระกับเจ้าหน้าที่ทางการ
อะไรนี่ละ เอมก็ไม่ค่อยจะประสาแปกบอกว่าจะพาคุณอิงไปด้วย”

ความผันผวนนี้ต่อเนื่องและยาวนานที่สุดเท่าที่เกณนิษฐาจำได้ เข็ม
นาฬิกาเดินเพียงเสมือนจริงราวกับไม่ได้หลับลึก ที่ต่างไปบ้าง คือภาพใน
คลองสายตาพร่าเลือนกว่าปกติ

ใช้เวลาไม่นานก็เข้าไปพบบาทที่แสดงอยู่ เธอเป็นลูกสาวของนายจิ้น
นักธุรกิจชาวจีนที่ข้ามน้ำข้ามทะเลมาลงหลักปักฐานที่เมืองไทย เขาพบรัก
กับผู้หญิงชื่อรีน ซึ่งรับบทเป็นมารดาในห้วงฝันของเกณนิษฐา เกณเป็นชื่อ
ยามตื่น แต่ในฝันย้อนยุคทุกคนเรียกเธอว่าอิง

โกดังขนาดแปดห้อง^๓ ของเจ้าสัวจิ้นอยู่ย่านตลาดน้อย ห้างแม่ฉันท
เจ้าพระยาในระยะสายตามองเห็น ท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจประเทศชะลอ
ตัว ธุรกิจของเขายังเติบโตเรื่อยๆ นั่นก็เพราะนายจิ้นมีเส้นสายในแวดวง
ราชการ เขารู้ดีที่สักหนทางว่าในไม่ช้าประเทศจะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทาง
เศรษฐกิจโดยหันเข้าหาทุนนิยมซึ่งจะเอื้อประโยชน์ให้นายทุนมากยิ่งขึ้น
บรรดาเครื่องลายครามที่บรรจุในกล่องไม้เป็นของกำนัลที่นายจิ้นนำเข้ามา
จากปิ่นเพื่อมอบให้เส้นสายซึ่งเป็นข้าหลวงใหญ่ในกระทรวง ทั้งสองรู้จักกัน
เมื่อสองปีก่อนที่ราชตฤณมัยสมาคม^๔ นอกจากชื่นชอบแข่งม้าเหมือนกันแล้ว
ทัศนะทางการเมืองยังเป็นไปในทิศทางเดียว

เจ้าสัวสั่งลูกจ้างหนุ่มคนหนึ่งให้ชนของกำนัลมารอที่ท่าเรือ ลูกจ้าง
คนนี้อายุราวยี่สิบเจ็ด ตัวสูงใหญ่ ใบหน้าคมคาย คิ้วเป็นพุ่มดกดำ ดวงตา
เป็นประกายสดใส ทว่าถึงมีใบหน้าหล่อเหลา แต่กิริยาท่าทางดูเงอะงะ เขา
สวมหมวกสีเขียว ใสเสื้อเชิ้ตสีขาวมัดกระดุมถึงกระเดือก กางเกงขาวาว

^๓ ที่ดินหนึ่งห้องมีขนาดประมาณ ๕ x ๒๐ เมตร หรือ ๒๕ ตารางวา

^๔ ราชตฤณมัยสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หรือที่รู้จักกันว่า สหามม้านางเลิ้ง

ลิกาก็ตั้งสูงเหนือสระต้อรดด้วยเข็มขัดหนังสีน้ำตาลเส้นโต รุ่งจนข้อเท้าไหลร่วมคืบ เกนนิษฐาประหลาดใจเมื่อพบเขาคั้งแรก ลูกจ้างหนุ่มคนนี้เป็นหน้าคล้ายวิมวัชรราวกับฝาแฝด เสียแต่ว่าวิมวัชรในฝันนี้เป็นแค่จับกั๊ง

แรกเริ่มเป็นความตระหนก แต่หลังจากนั้นเกนนิษฐาก็หัวเราะร่วนคิดอยู่ในใจ ‘กั๊ง...นี่นายก็มาไหลในฝันฉันด้วยหรือ’

ชายหนุ่มเห็นบุตรสาวนายจ้างยืนขำก็แปลกใจ “คุณอิงตกลงอะไรหรือขอรับ”

“ขอรับ?” เธอขำกั๊งอีกคั้งแล้วป้อนคำถามต่อ “เปล่า ว่าแต่นายชื่ออะไรหรือ”

เขานิ่งอยู่ครู่ รู้สึกคำถามของอีกฝ่ายแปลกพิกล แต่เพราะฐานะลูกจ้างค้าคอบ จำต้องตอบไปไม่อดออด “กระผมก็ไ้แฝงคนเดิมสิขอรับ จะใครเล่า”

หญิงสาวหวนนึกถึงตากล้องหนุ่มจอมทะเล้น ครอบครั้ววิมวัชรทำธุรกิจผลิตยา มีรายได้ต่อปีหลายสิบล้านบาท แต่แทนที่จะนั่งเป็นผู้บริหารในธุรกิจยาและเวชภัณฑ์ของครอบครั้ว ชายหนุ่มเลือกเป็นช่างภาพฟรีแลนซ์ประจำเอเจนซีที่เธอเคยทำงาน แต่ในฝันวันนี้ ชายที่หน้าละม้ายวิมวัชร กลับเป็นลูกจ้างงกๆ เงินๆ ทำทางขี้เบื้อ

“คุณอิงดูแปลกพิกล ไม่สบายรีเปล่าขอรับ”

เกนนิษฐายังไม่ทันตอบ สามล้ออีกคันก็มาจอดข้างๆ นายจิ้นก้าวลงจากรถ ส่งสายตาเหยียดจัดให้ลูกจ้างในสังกัด

“ไ้แฝง ทำไมลื้อไม่รีบชนของลงเรือ ประเดี๋ยวกี้ไม่ทันกันพอดี ไป! รีบชนเร็วๆ ระวังอย่าให้หล่นเชียว”

ระหว่างชายหนุ่มชื่อแฝงกุลิกุจจนล้งไม้ลงเรือ เกนนิษฐายืนมองเว็จเจ้าพระยา เรือหลายลำแล่นเอื่อยบนผิวน้ำ นานครั้งจะมีเรือสินค้าลำใหญ่ผ่านมา ฝั่งชนยังอุดมไปด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม ตาลแหงต้นสูงประปราย หลังคาหลากหลายสีแทรกอยู่ในดงไม้ มีทั้งสังกะสีและที่เป็นกระเบื้อง หน้าบ้าน

ติดขายน้ำหลังหนึ่งมีเรือเทียบอยู่หลายสิบลำ แม่สมัยนั้นรถยนต์และรถไฟเริ่มมีบทบาทในการคมนาคมขนส่ง แต่ชาวบ้านส่วนมากยังคงขึ้นเงินเดินทางด้วยเรือแจวอย่างแต่เก่า

ฝนเม็ดเล็กปรمไปทั่วเกิดเป็นฝ้าขาว ลมเย็นชื้นโชยปะทะให้ความรู้สึกสดชื่น คลื่นลูกเล็กส่งเรือกระเพื่อมน้อยๆ คนนั่งหัวท้ายดูไม่สนใจ ทิวทัศน์รอบข้าง ปล่อยให้หญิงสาวที่นั่งกลางลำเรือบันทึกความงดงามเต็มสองตา ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าเมื่อลืมนาทีภาพดังกล่าวก็จะเลื่อนไปจากความทรงจำ...

กลางฝอยฝนขาวละเอียด มีละอองสายหนึ่งเป็นสีแดง

ผีพายบายหัวเรือเข้าเทียบท่า เกณนิษฐาอุทานเบาๆ เมื่อเห็นอาคารสีครีมขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านตัดริมแม่น้ำ โครงสร้างเป็นตึกสองชั้น เหนือมุขกลางเขียนด้วยอักษรภาษาอังกฤษอ่านเป็นไทยว่า โอเรียนเต็ล โฮเทล จากบันทึกของหมอบรัดเลย์ โอเรียนเต็ลคือหนึ่งในโรงแรมแห่งแรกของประเทศไทย

ขณะเดินผ่านสนามหญ้าหน้าโรงแรม นายจิ้นก็เดินเข้ามาใกล้ แล้วกระซิบกับลูกสาว

“ประเดี้ยวเข้าไปเจอผู้หลักผู้ใหญ่สักที่นั่งเงียบๆ อย่าพูดจาสั่งหัวเข้าใจใหม่”

ฝ่ายลูกสมมุติพยักหน้ารับคำผ่านๆ เวลาที่เธอสนอกสนใจทัศนียภาพเมืองไทยในฝันมากกว่าคำพูดของบิดาอุปโลกน์

ภายในโรงแรมตกแต่งอย่างหรูหรา ประดับประดาด้วยเฟอร์นิเจอร์นำเข้าจากต่างประเทศ เต็มเต็มด้วยพันธุ์ไม้อย่างปาล์ม ไม้จีน พนักงานคนหนึ่งเดินนำขึ้นไปชั้นสอง พาเลี้ยวไปทางปีกขวาของอาคาร บริเวณนั้นเป็นโถงห้องอาหาร มีโต๊ะจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ ที่ติดระเบียบและทางเดินเป็นโต๊ะสำหรับสองที่ แต่พนักงานพาไปยังโต๊ะกลมตรงกลางซึ่งจัดวาง

ดอกไม้สดและชุดงานชามอย่างประณีต มีชายสองคนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

เกณนิษฐาเพิ่งมองชายคนแรกอย่างไม่เชื่อสายตา เขาอายุเลยวัยกลางคนไปพอสมควร ใบหน้าเล็กแต่โหนกแก้มค่อนข้างใหญ่ หนวดเป็นพุ่มทำให้แล่นาเกรงขามทั้งที่เป็นคนรูปร่างสันทัด...เกณนิษฐาเคยเห็นคนผู้นี้มาแล้วอย่างน้อยหนึ่งครั้ง เขาคือญาติผู้ใหญ่ของเธอ เชิด พลชีวิตัน หรือพระยาพิทยบริบาล

ชายหนุ่มอีกคนที่ร่วมโต๊ะเยาว์วัยกว่าพระยาพิทยา ลักสองรอบ เขามีดวงหน้าเกลี้ยงเกลา ผิวละเอียดอย่างผู้หญิง คิ้วหนาดก ตาโต จมูกเรียว ริมฝีปากบางเฉียบ คมคายกว่านายแพ่งหลายเท่าตัว ที่แรกลีหน้าของเขา ดูเรียบเฉย แต่เมื่อเห็นเกณนิษฐา ตาก็เกิดประกายระยิบราวกับดวงดาวนับร้อยแทรกอยู่ในนั้น สัมผัสของเกณนิษฐาบอกว่าชายที่อยู่ตรงหน้าสนใจเธอมากจนไม่อาจเก็บซ่อนความรู้สึก เขาตะลึงงันอยู่พักใหญ่ จนนายจันโสภาปราศรัยกับพระยาพิทยา เรียบบ้อยชายหนุ่มจึงหลุดจากภวังค์และแสดงความ เป็นสุภาพบุรุษโดยเลื่อนเก้าอี้ให้หญิงสาว...เลือกเอาตัวที่ชิดกับเก้าอี้ตัวเอง

แม้เป็นครั้งแรกที่พบกัน แต่เกณนิษฐากลับรู้สึกอึดอัดพิกล ต้นเหตุของความรู้สึกนั้นถูกคลี่เร็วกว่าที่คิด เมื่อพระยาพิทยา แถลงว่าหนุ่มคนนั้นชื่อชิต พลชีวิตัน หรือ หลวงจันทวณิช บุตรชายหัวแก้วหัวแหวน

“นี่เจ้าชิตลูกชายของฉัน กลับมาจากเมืองนอกได้ปีกว่า ตอนนี้รับราชการอยู่กรมศุล ฐักันไว้เสียซี ภายนอกได้เจรจาธุรกิจกัน”

ท่าที่ซึ่งขังคราวอยู่บ้านหายไปหมด นายจันดูพิเนอบพิเทากับหนุ่มคราวลูกออกนอกหน้า ยิ่งเห็นว่าคุณหลวงรูปงามมองบุตรสาวตาเป็นมัน เจ้าสัวยิ่งฉีกยิ้ม “ได้ยินเจ้าคุณพูดถึงคุณหลวงอยู่หลายหน วันนี้มีโอกาสดังนี้ พบตัวจริงเสียที บุคลิกดีอย่างที่เขาลือกันจริงๆ”

แต่อีกฝ่ายไม่แลคนถาม เหมือนสายตาคู่ นั้นมีไว้เพื่อสตรีคนข้างๆ นั้นยิ่งทำให้เกณนิษฐากระอักกระอ่วน เพราะถึงสมองซุนมัวเช่นคนที่หลงในแดนฝัน แต่การไล่สาแทรกไม่ใช้เรื่องยากเกินปฏิบัติ ผู้ช่วยที่จิตใจส่งสายตา

หยาดเอื้อมมาให้ แท้จริงก็คือคุณตาใหญ่ของเธอนั่นเอง!

“เธอชื่ออะไร?” หลวงฉันฯ ถามอย่างสุภาพ

“ดิฉันชื่อเกน เอ๊ย! ชื่ออิงคะ” หญิงสาวพยายามเล่นตามบท แต่พูดไม่ทันจบดีเสียงที่เจือด้วยความขุ่นเคืองก็ดังมาจากฝั่งตรงข้าม

“ดูซี ไปบอกชื่อเล่นแบบนี้ได้ยังไง ไม่สุภาพเลยลูกคนนี่” จิ้นลดระดับเสียง หันไปบอกหลวงฉันฯ “ต้องขอโทษคุณหลวงด้วย ลูกสาวผมไม่ค่อยประสา วันๆ ก็ขลุกอยู่แต่ในบ้าน อิงเป็นชื่อที่ผมกับภรรยาเรียกจริงๆ หล่อนชื่อลาวด”

ลาวด...เกนนิษฐาทวนคำในใจ หญิงสาวไม่รู้เลยว่าชื่อนั้นคือปฐมบท คู่เหตุสะเทือนขวัญในกาลต่อมา

๖

หัวข้อสนทนาระหว่างข้าหลวงใหญ่กับเจ้าสัวนวนเวียนอยู่แต่เรื่อง การเมือง โดยเฉพาะประเด็นการประกาศยุบสภาฟ้าผ่าของนายพันเอก พระยาพหลพลพยุหเสนา ที่เปิดโอกาสให้นายพันเอก หลวงพิบูลสงคราม ได้กุมอำนาจแบบเบ็ดเสร็จในอนาคตอันใกล้ ส่วนทางกับกลุ่มนายทหารฝ่าย ตรงข้ามที่นับถอยหลังรวนวิบัติ พระยาพิทฯ เองก็นิยมชมชอบคณะนาย ทหารกลุ่มหลัง จึงลอบให้ความช่วยเหลือในทางลับอยู่เสมอ

แต่ไหนแต่ไรเคนนิษฐาไม่เคยสนใจข่าวสารบ้านเมือง ทว่าวันนี้กลับ นิ่งฟังอย่างตั้งใจ คุณหลวงหนุ่มผู้มีน้ำเสียงนุ่มชวนฟังแสดงทัศนะว่า สยาม ยามนี้มีกลุ่มทางการเมืองอยู่สามฝ่าย หนึ่งคือหลวงพิบูลสงครามซึ่งดำรง ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมควมผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารบก ฝ่ายยุทธการ สองคือกลุ่มนายทหารระดับสูงที่ศรัทธาพระยาทรงสุรเดช หนึ่ง ในสี่เสือนคณะราษฎร และสุดท้ายเป็นกลุ่มพลเรือนที่กุมเสียงส่วนใหญ่ใน สภา นำโดยหลวงประดิษฐมนูธรรม

“ผมคาดว่าไม่เกินสิ้นปี หรืออย่างช้าต้นปีหน้า หลวงพิบูลจะขึ้นเป็น

นายกรัฐมนตรีนะ” หลวงจันฯ สรุปลง “ตอนนี้ลูกน้องของเขาล้วนอยู่ในสายคุมกำลังเกือบทั้งหมดแล้ว ข้าเร็วกว่านี้ก็ขึ้นอยู่กับการเวลา”

“แกก็พูดไปเรื่อยเจ้าชิต” คนเป็นพ่อขัดคอเสียงแข็ง “ไม่เห็นรีว่า ชาวเสียงครววไต่เจ้าคุณทรงท่านกินนอนมา”

“นั่นมันแต่ก่อนครับคุณพ่อ ตอนนี้อยู่บ้านมีเจ้าคุณทรงก็เหลือแค่ในกลุ่มนายทหารไม่กี่คนเท่านั้น ผมเชื่อว่าหลวงพิบูลไม่ปล่อยสี่เสือไว้ทำไมโดยเฉพะกับเจ้าคุณทรงที่เขม่นกันตั้งแต่ปฏิวัติใหม่ๆ เสือสองตัวมันอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้นานหรอกครับ ช่วงนี้คุณพ่อควรสงวนท่าทีเอาไว้เสียหน่อยไม่ควรกระโดดกระตาคมไปภัยจะถึงตัวเอาได้”

ฝ่ายพ่อดูหงุดหงิดกับการวิเคราะห์ของบุตรชายไม่น้อย เขาสั่งให้หลวงจันฯ พาเกณฑ์ขบวนไปเดินรับลมสักพัก เพราะมีธุระสำคัญต้องปรึกษากับนายจันซึ่งฝ่ายลูกเต็มใจรับคำสั่งเป็นอย่างดี

ฟ้าที่เคยครึ้มถูกแสงยามเย็นมัวมอเข้าแทนที่ ลมพัดได้ถึงไอหนาวและความวิเวกที่ปกกันมาในเปลวแดด ชายหนุ่มกับหญิงสาวเดินข้ามมายังอีกฟากของอาคาร หลวงจันฯ ฝ้ามองเกณฑ์ขบวนในร่างหญิงสาวช่อลวดไม่วางตา

รู้กันโดยทั่วว่าหลวงจันทวณิชเป็นที่หมายปองของหญิงสาวทั่วพระนคร ด้วยชาติตระกูล บุคลิก และหน้าที่การงานยิ่งเสริมให้เนื้อหอมยิ่งกว่าผู้ชายคนใด มีข่าวลือว่าเขาเป็นคนมากรักอย่างชายหลายใจ คบค้าสมาคมกับหญิงสาวมากหน้า บางรายที่หวังตกถึงข้าวสาร หลวงจันฯ ก็ฉลาดพอจะตีตัวออกหากในเวลารวดเร็ว หรือบางรายชาติตระกูลสูง ฐานะทางสังคมเด่นดังเสมอกัน แต่นิสัยเข้ากันไม่ได้เขาก็เลือกยุติความสัมพันธ์ไว้เพียงเพื่อน ไม่มีใครสามารถกุมหัวใจหนุ่มนักเรียนนอกคนนี้ได้อยู่หมัด

แต่ใครจะรู้ เวลานี้หญิงสาวลูกครึ่งไทย-จีนกลับทำให้เขาลุ่มหลงจนยากจะถอนตัว

“ลวด เธอมีความเห็นอย่างไรกับการเมืองในเวลานี้” ชายหนุ่มเปิด

ประเด็น เขาเคยเจอคนที่สวยเท่าผู้หญิงตรงหน้ามานักต่อนัก แต่ส่วนใหญ่ มักสนใจแต่เสื้อผ้า เครื่องประดับ และงานเต้นรำ นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ความ น่าสนใจในตัวเธอเหล่านั้นตกลอยไปในสายตากลางฉันทวนิช

ด้านหญิงสาวผู้คิดว่าตนดีในห้วงฝันไม่มีความรู้ด้านการเมืองการ ปกครอง คลังข้อมูลทางประวัติศาสตร์หลังปฏิวัติสยามก็มีไม่มาก แค่ช่วง ต้นและจบ แต่เท่านั้นก็เหลือพอ เพราะเธอรู้ว่าไม่มีใครชนะในสงครามชิง อำนาจรัฐ คลื่นลูกใหม่จะกลืนคลื่นลูกเก่าเสมอ สิ่งนี้ไม่มีวันเปลี่ยน

“ไม่ว่าใครล้วนมีเหตุผลของตัวเอง ฉันทไม่มีความเห็นในเรื่องนี้ トラบ ที่ไม่ทราบว่แท้จริงพวกเขามิเหตุผลอะไร” เกนนิษฐาตอบ และออกจะขำ ขันกับสำนวนของตัวเอง

“เธอควรแทนตัวว่าดิฉัน” คู่สนทนาพูดทั้งยิ้ม “ลवाद เธอพูดเหมือน ไม่เข้าข้างฝ่ายใด ไม่มีใครหรอกที่จะวางตนเป็นกลางได้เยี่ยงนั้น”

“ก็คงจะจริงอย่างคุณตะ...ตา เอ๊ย คุณหลวงพูด แต่ฉันท เอ๊ย ดิฉัน คิดว่าคนเราไม่ควรแสดงทัศนะพรว้าเพือ เพราะมันจะทำให้อีกฝ่ายเข้าถึง จิตใจของเราเกินจำเป็น”

คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้มจากหลวงฉันท เขาสืบเท้าเข้าใกล้ “ทำไมเธอ ถึงไม่ยกาให้ผู้อื่นเข้าถึงจิตใจ เธอมีความลับอะไรซ่อนไว้รี...แม่ลवाद”

ระยะห่างระหว่างทั้งคู่ใกล้แคลมหายใจรดกัน เลือดในกายหญิงสาว สูดฉีดแรง เกนนิษฐาพยายามถอยจาก แต่อีกฝ่ายก็ขวางไว้ แน่นอนว่าการ รุกไล่ของคุณหลวงรูปงามอยู่ในสายตาของบิดาทั้งคู่ แต่ดูเหมือนพวกเขา ไม่สนใจ หรือแก้งไม่สนใจ หญิงสาวไม่มีความคิดอุตรีในหัวแม้แต่่น้อย แต่ร่างกายคล้ายไม่ฟังคำสั่ง เกนนิษฐาคิดว่าทางที่ตีควรยุติฝันท้า นี้เสียที เธอเคยได้ยินมาว่าความตื่นเต้นเป็นตัวเร้าให้ตื่นจากภวังค์...หญิงสาวยกเท้า แล้วยันไปที่สะโพกญาติกาตัวเอง

พลัก!

สุทขาวสะอาดเประอะเป็อนเป็นรูปรอยเท้า คนโดนถีบเสี่ยหลักเซ

ถอยหลังไปสองสามก้าว ดีว่าคว่ำเสาดิเดมือก่อนหยายเจ็บ เขามองคนก่อเหตุ
อย่างไม่เชื่อสายตา ภาพบุตรสาวเจ้าลัว่ถลกขึ้นถึงข้อพับขา เท้าที่ใช้ยันยัง
ยกค้ำเตียง ไบหน้าเธอดูตระหนกกว่าเขาเสียอีก

“นี่มันอะไรกัน” หลวงจันฯ เคঁนถาม

เกณนิษฐาไม่มีคำตอบให้ใครแม้กระทั่งตัวเอง เธอยังคงติดอยู่ในฝัน
เสมือนจริง

ไม่ตลกแล้วนะ...นี่ก็ซ้าๆ ขณะใช้นิ้วบิดแก้มตัวเอง รู้สึกทั้งเจ็บและ
ไม่เจ็บในเวลาเดียวกัน

“อะ...เอ่อ คือว่าฉัน” เธออีกอึก

พลันนั้นสมองเหมือนปริ๊วว เกณนิษฐาหลุดตัวนั่งบนเก้าอี้ ลำนึกลึก
สุดปรากฏภาพดวงตาแดงก่ำแล่นวาบเข้ามาในหัว สลับภาพหญิงสาวนั่งหัน
หลังอยู่ในห้องมืด เลือดเป็นลิ่มไหลอาบแผ่นหลัง ศีรษะซึ่งซุ่มโซกไปด้วย
หยาดโลหิตเอี้ยวมองเกณนิษฐา แต่ไบหน้าของเธอถูกพรางด้วยหมอกสีแดง
เกณนิษฐากิริตร้อง

“กรี๊ดดด!”

หลวงจันฯ ปราดเข้าถึงตัวหญิงสาวเป็นคนแรก “ลवाद เธอเป็นอะไร”

นายจันกับข้าหลวงใหญ่ตามเข้ามาสมทบติดๆ สอบถามเป็นพัลวัน
เกณนิษฐาหอบเฮือก เวลาที่สมองของเธอซัดขึ้น เพิ่งกระจ่างหลังเห็นภาพ
สยดสยองว่าก่อนหน้านี้ตัวเองนั่งทำงานอยู่ในบ้านพลสีวัน ขณะกำลังจะ
เข้านอนได้ยินเสียงบางอย่างดังมาจากชั้นสองของบ้านจึงย้อนกลับมาดู พบ
เงาปริศนากำลังก้าวลงบันได เจ้าของดวงตาสีแดงดั่งเลือดพุดด้วยน้ำเสียง
คั่งแค้นว่า

‘กูรอวันนี้มานานแล้ว’

หญิงสาวหน้าซีดเผือดราวกับไรเลือดไปหล่อเลี้ยง อ่อนแรงเกินกว่า
จะลุกขึ้นยืน คนแปลกหน้าในคราบพ่อยังคงซักถามด้วยอารามเป็นห่วง แต่
คนเดียวที่เกณนิษฐาอยากคุยด้วยในเวลานี้คือตัวเธอเอง

ตื่นลิๆ

แต่ไม่ว่าข่มตาและลืมตากี่ครั้ง ภาพตรงหน้าก็ยิ่งเหมือนเดิม...นาย
จิ้นและสองพ่อลูกพลชีวัน

แสงม่วงแกมแดงสาดไปทั่วท้องฟ้า นกฝูงใหญ่บินร่อนนวดเฉวียน
มวลอากาศลดต่ำลงจนรู้สึกได้จากผิวหนัง บรรยากาศเงียบสงบราวกับกลาง
ดึกทั้งที่ตะวันยังไม่ลับขอบฟ้า มีแค่เสียงสนทนาฟังไม่ได้ศัพท์แว่วอยู่ไม่ไกล
นัก แต่เกินนิษฐานไม่ใคร่สนใจฟัง เธอนั่งเท้ากางอยู่ริมหน้าต่าง สายตามอง
ไปไกลอย่างไร้จุดหมาย

หญิงสาวหลงเข้ามาในโลกที่ไม่คุ้นเคย และไม่รู้หนทางตื่นจากฝันนั้น
เธอลองแล้วทุกวิธีเท่าที่ทำได้ ทั้งทำให้รู้สึกตื่นเต้น จ้องเข็มนาฬิกา อ่าน
หนังสือ แต่ก็ยังติดค้างอยู่ในฝันย้อนอดีต เหลือวิธีเดียวที่ไม่คิดจะลอง นั่น
คือฆ่าตัวตาย

ระหว่างกำลังสับสน เสียงนางรินดังนำมาก่อนตัว

“อิง” หญิงวัยกลางคนเข้ามาในห้องพร้อมบ่าวชื่อเอม “ได้ยินว่าวันนี้
ลูกเป็นลม เป็นอะไรมากรีเปล่า แม่เอาน้ำโสมมาให้ ดื่มเสียหน่อยสิจะได้
รู้สึกดีขึ้น” น้ำเสียงฟังดูเป็นห่วง ไม่เหมือนครั้งแรกที่พบกัน

แม้อยู่ในฝัน เกณนิษฐาก็อยังมีมารยาทเกินจะบอกว่าคุณเข้าใจผิดแล้ว
นั่นไม่ใช่ลูกคุณ หญิงสาวเฝ้ามองมารดาสมมุติด้วยความรู้สึกบางอย่าง ไม่
อาจพูดได้เต็มปากว่าเป็นความผูกพัน ต่างกับรินที่จ้องเขม็ง คนเป็นแม่ยื่น
มองลูกสาวด้วยความรู้สึกไม่คุ้นอย่างประหลาด

“วันนี้ลูกดูแปลกๆ ไป ไม่สบายรีเปล่า”

“เปล่าอะ แคร้รู้สึกเพลียนิดหน่อย นอนพักคงดีขึ้น”

ความสงสัยเคล้าอยู่ในแวตาทหญิงวัยกลางคน เธอใช้เวลาครู่ใหญ่ไป
กับการสำรวจเกณนิษฐา และคงพิเคราะห์นานกว่านี้ถ้าเอมไม่พูดแทรกขึ้น

“คุณนายคะ เราให้คุณอิงนอนพักไม่ดีกว่าหรือคะ เกิดเจ็บไข้ได้ป่วย

ขึ้นมาจะแย้” บ่าวหญิงบอกขณะวางถ้วยโสมบนโต๊ะกลมเล็กๆ ข้างเตียง และแอบขยิบตาให้เกณนิษฐา

รีนหันไปก่อนใส่บ่าว เธอสั่งความอีกสองสามอย่างก่อนหันหลังเดินออกไปจากห้อง แต่บ่าวหญิงไม่มีทีท่าจะเดินตามออกไป เอมปริ้เข้าไปหาเกณนิษฐา แล้วระดมถาม

“เห็นพี่แฟงบอกว่าคุณอิงเจอหลวงฉันท์ เป็นอย่างไรบ้างคะ หล่อเหมือนพระเอกยี่เกอย่างที่คุณลือจริงรีเปล่า”

เกณนิษฐานิ่งคิด “ก็หล่อนะ ทำไมละ เขาป้อปปุลาไว้ในหมู่สาวๆ เเธอ”

“ปู้ ปลาอะไรนะคะ” บ่าวสงสัย

“อ้อ ฉันหมายถึงสาวๆ แถวนี่ชอบคุณหลวงขี้เต๊ะอะไรนั่นเเธอ”

“อ๊วย อย่าวว่าแต่สาวๆ เลยคะคุณอิงขา โเก้แกแม่ปลาช่อนก็ถูกใจกันทั้งนั้น หลวงฉันท์ท่านรูปร่างชาติตระกูลที่ดีดี แถมจบจากเมืองนอกเมืองนา อนาคตคงได้เป็นพระน้ำพระยาแน่เชียวคะ”

เกณนิษฐานิ่งคิด เท่าที่ทราบ บ้านที่เก่าแก่ของตระกูลพลชิว้นเขียนถึงตาใหญ่สั้นๆ ว่าเป็นบุตรที่เกิดจากพระยาพิทยบริบาลกับคุณหญิงเยื่อน บรรดาคักดีสุดท้ายของเขาไม่ถึงพระยา เป็นเพียงหลวง

“แต่เอมได้ยินข่าวลือมานะคุณอิง เห็นว่าคุณหลวงท่านกำลังผูกสัมพันธ์รักใคร่อยู่กับลูกสาวคุณพระคนหนึ่ง”

การสนทนากับเอมให้ความรู้สึกเหมือนถกอยู่กับมารินทร์ มันทำให้เกณนิษฐารู้สึกผ่อนคลายคล้ายกับฟังเรื่องซุบซิบในข่าวกรอบสังคม

“ดูเหมือนเธอจะรู้ไปซะทุกเรื่องเลยนะเอม”

“โถ คุณอิงก็ พระนครมันแคบจะตาย ใครทำอะไรก็รู้กันทั่ว แถมคุณหลวงก็เป็นทีหมายปองของผู้หญิงทั้งบ้านทั้งเมือง มีหรือจะรอดหูรอดตาไปได้ อย่างวันนี้พี่แฟงยังเล่าให้ฟังเลยว่า พนักงานที่โรงแรมเอาเรื่องหลวงฉันท์เกี่ยวคุณอิงไปคุยกันขรม”

เกณนิษฐายิ้มออกเป็นครั้งแรก ไม่นึกว่าในฝันก็มีข่าวกอลซิป “ฉันไม่

สนใจคุณฉันท์คุณเงินอะไรนั่นหรือก ประเดี๋ยวฟ้าผ่าตาย”

“ฟ้าผ่า? ทำไม่ฟ้าผ่าคะ หรือคุณอิงไปสบถสาบานอะไรไว้”

อีกฝ่ายโคลงหัว เกาแกรกตรงท้ายทอย ไม่อยากอธิบายอะไรอีก “ไม่มีอะไรหรือก เธอมีอะไรก็ไปทำเถอะ เดี่ยวฉันจะนอนพักสักหน่อย”

“โอ้ คุณอิง กำลังออกกรสเชียว” บ่าวคนสนิททำหน้าม่อย ค่อยเดินออกไปจากห้อง

แผ่นฟ้าสีดำนั่งขอบโค้งล้อมบรรยากาศภายนอกให้มีมิติสนิท บ้านเรือนริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยากลับลอยไปในม่านมืดนั้น ความหวาดหวั่นกดทับในใจหญิงสาว และยิ่งทวีความหนักหน่วงเมื่อเธอไม่รู้วิธีตื่นจากฝันครั้งนี้ เกณนิษฐากลับมานั่งบนเตียงไม้ เฝ้าถอนใจอยู่หลายครั้ง แต่ไม่นานรู้สึกเปลือกตาหนักอึ้งจึงเอนตัวลงนอน

ก่อนจมสู่ภวังค์คล้ายมีหมอกสีแดงปกคลุมเหนือเตียง

“เกน เกน”

ไผทเขย่าตัวภรรยาพร้อมส่งเสียงเรียก เขาคงไม่ทำแบบนี้ถ้าเธอไม่พุบหลับคาโต๊ะทำงาน หญิงสาวกะพริบตาซ้าๆ มองสามี รู้สึกหัวหนักจนแทบยกไม่ขึ้น ทั้งยังรู้สึกเจ็บแปลบบริเวณหลังศีรษะ

“ทำไมมานอนตรงนี้” ชายหนุ่มถามต่อขณะประคองอีกฝ่ายหนึ่ง

“เกน...” ภรรยาสาวอ้าอึ้ง ภายในหัวมัวหม่น รู้สึกเหมือนเพิ่งตื่นจากความฝัน แต่เนื้อความในฝันเป็นอย่างไรไม่ชัดเจน และยังเลือนรางเมื่อล่วงไปแต่ละวินาที ครั้นสติสัมปชัญญะคืนครบบริบูรณ์ เกณนิษฐาจำความฝันไม่ได้แม้แต่น้อย “สงสัยเกนจะนั่งทำงานดึกเลยเพลอหลับไป”

เธอมองเห็นนาฬิกาเป็นลำดับแรก และนาฬิกาโบราณทรงสูงบอกว่าเป็นเวลาแปดโมงเช้า

“เกนดูอาการไม่ค่อยจะดีมาตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะ ผมว่าเราไปโรงพยาบาลกันดีกว่า ให้หมอดูสักหน่อย”

“แต่เกน..”

“ไม่มีแต่ทั้งนั้น” ไผทตัดบทเสียงเฉียบ ชะโงกมองหน้าบ้าน รู้สึกแปลกใจเป็นหนที่สองเมื่อเห็นวินนั่งวิ่งเล่นอยู่คนเดียว เขาเรียกแม่บ้านเสียงดัง “บัว! บัว!”

ไม่มีใครตอบ ไผทโคลงหัวอย่างไม่สบอารมณ์นัก ผลุนผลันเดินตรงไปห้องพักของแม่บ้านซึ่งอยู่ด้านหลังแยกจากอาคารหลัก เมื่อไปถึงพบว่าประตูไม้ได้ล็อก และเจ้าของห้องนอนคลุมโปงอยู่บนเตียง

“บัว ทำไมตื่นสายเอาปานนี้” เสียงนายจ้างไม่ทำให้ลูกจ้างลุกจากที่นอน เขาจึงเรียกอีกครั้งด้วยโทนกระด้างขึ้น “บัว! ตื่นเดี๋ยวนี้”

ศีรษะแม่บ้านสาวค่อยโผล่พ้นชายผ้าห่ม ร่างกายสั่นเทิ้มไม่หยุด ดวงตากลอกผ่านคนที่ยื่นค้อมมองอยู่ รวากับไผทไม่มีตัวตน สีหน้าซุบซิดเกือบเป็นขาว ปากพึมพำฟังไม่ได้ศัพท์ กิริยาอาการอธิบายได้ว่าเธอหวาดกลัวบางสิ่ง ไผทเรียกซ้ำๆ อีกหลายครั้งกว่าเธอจะรู้สึกตัวว่ามีแขกมาเยือนถึงห้อง บัวกระโดดถอยไปจนชิดผนัง ร้องเสียงดัง

“อย่าเข้ามา!”

เกนนิษฐาตามมาสมทบ ถามสามีว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ไผทก็ยังไม่มีการตอบให้ตัวเอง เกนนิษฐาจึงเดินเข้าไปหา วางมือบนไหล่แม่บ้าน “บัว...เกิดอะไรขึ้น”

คนถูกถามหันขวับไปมอง ความตื่นตกใจยิ่งทวีขึ้นเมื่อเห็นหน้าคนเรียก แม่บ้านสาวตะโกนลั่น

“พะ...ผี!”